siirsokaktadir

Sana Hep Benden Söz Edecekler

Şiir Sokaktadır

DESTEK EDEBİYAT

siirsokaktadir

SANA HEP BENDEN SÖZ EDECEKLER

DESTEK yayınları

DESTEK YAYINLARI: 821
EDEBİYAT: 231

ŞİİR SOKAKTADIR / SANA HEP BENDEN SÖZ EDECEKLER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Haziran 2017
Yayıncı Sertifika No. 13226

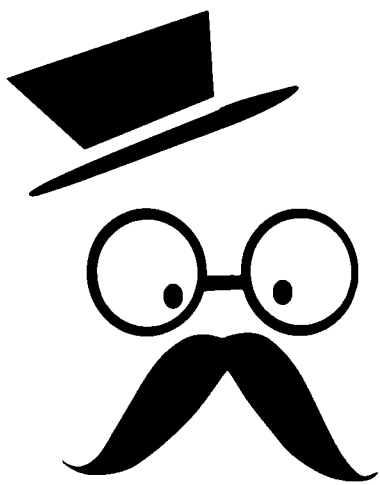
ISBN 978-605-311-267-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

siirsokaktadir

SANA HEP BENDEN SÖZ EDECEKLER

Şiir Sokaktadır

DESTEK yayınları

İÇİNDEKİLER

Senin için senden gitmiş bir adamın hikâyesi 7

Kemal Tahir'in ölü kadını 11

Yara 15

Seni anlamıyorsam,
bu seni sevmiyorum demek değildir 19

Bir şarkı, bir yağmur ve
bir toka bile yetiyor seni hatırlamaya 25

Zaman her derdin ilacı değil 31

Her yalnız insan,
söndürülmemiş bir sigara bırakır küllükte 35

Murathan Mungan şiirleri okuyan kız 39

Beni seviyorsun diye incitiyorlar seni 49

Unutmak diye bir şey yok, alışmak var sadece 55

Babama... 59

Her an çekip gidecekmişsin gibi... 63

Ben seni bir çırpıda sevdim ama sen dilersen biraz daha
zamana yayarak sevmeye devam edebilirsin beni... 69

Sen de gittin kedi de... 87

Maraz... 97

Sandığın gibi bir adam değilim ben... 103

Sen yine olduğun gibi kal... 107

Geride bıraktıklarım... 113

Tereyağı... 117

Bu şehir senden hesap soracak... 121

62 gün sonra... 133

Madem acı çekeceğiz
o halde acılarımız da fiyakalı olmalı... 147

Yaralıyken gelip kondun omzuma
iyileşir iyileşmez uçup gittin sonra... 153

Bana dert olup da başkasına derman oldun ya
sana da yazıklar olsun... 157

Senin için
senden gitmiş bir adamın hikâyesi

Durup durup senden söz ediyorlar bana. Olur olmaz yerlerde hep adın geçiyor. Aklımı kaçırmamı bekliyor bunlar. Vicdanlarını yemiş bu kudurmuş köpekler. Ölmemi istiyorlar sanki. Gözümün içine bakıyorlar senden konuşurken. "Unutmamıştır" diyorlar. "Dünyanın en güzel kızıydı o, seni de çok severdi" diyorlar. "Aramanı bekliyordur, yolunu gözlüyordur, koşup gitsen sarılır boynuna" diyorlar. Ben kaçtıkça senden, beni sana itiyorlar. Kalbime zulmediyorlar sevgilim. Dünya sürgünümü uzatıyorlar benim. Bütün unutabilme ihtimallerimi imha ediyorlar. Cayır cayır yakıyorlar beni yokluğunun gölgesinde. Yerden yere vuruyorlar kalbimi. Bir intihar tasarlıyorlar ikimiz için. Beni senin kalbinde asacaklar sevgilim. Senin için senden vazgeçtiğimi bilmiyorlar çünkü. "Vefasızsın" diyorlar bana. "Hak etmedin onu" diyorlar.

Onurumu ekmek arası yapıp yemişim senin için. Ciğerlerimi köpeklere atmışım bilmiyorlar. Gül yüzünün hatırına, dünyanın bütün gül bahçelerini yakmışım ben, canımı candan saymıyorum senden gittiğimden beri.

Benimki yaşamak değil, can çekişmek sadece

Aklında olsun sana da gelecekler sevgilim. Durup durup benden laf edecekler sana. Aklını karıştıracaklar. Yolundan caydıracaklar seni, etme kurban olayım. Arkana dönüp bakma. Dinleme onları. Onlar iyi değil... Onlar seni sevmedi benim kadar. Bu ayrılığın ne uğruna yaşandığını bilmiyorlar. Her şey senin için sevgilim. Yaralamasınlar seni. Üzmesinler ne olur. Senin için senden gittiğimi anlatma onlara, değmez.

Gelip gelip ağlatacaklar seni. "Uykuyu unuttu" diyecekler. "Yaşamıyor sen gittiğinden beri, kimseyle konuşmuyor, hasretinden prangalar eskitti" diyecekler. "Hep aynı şarkıyı dinleyip ağlıyor" diyecekler. "Adam öldü ölüyor, yetiş" diyecekler. İnanma onlara. Gelme sakın. Her gün biraz daha ölüyor olmam, seni yaşatmaya yetsin diye gittim ben sevgilim. Sensizliğim, mutluluğunla anlam bulur. Sana sonsuz bir bensizlik vaat edebiliyorum ancak...

Biz, bizken çok güzeldik sevgilim
Olabildiğimiz kadar iyiydik

Sonra ne mi oluyor?
Herkes kendi hayatına bakıyor
Kimi unutmuş taklidi yapıyor
Kimi sanki hiç unutamamış gibi davranıyor
Birtakım saçma sapan hareketler işte
Bütün aptallıkların sorumlusu ayrılıklar zaten...

Kemal Tahir'in ölü kadını

Esir Şehrin Mahpusu kitabını bitirdim az önce. Tutku dolu bir aşk hikâyesi anlatıyor Kemal Tahir. Aşkın ölüme dönüşen yüzüyle tanıştırıyor insanı. İçimi ürpertiyor düşünmek. Seni sevmekteki dehşeti görüyorum o zaman. Seni sevmekteki tehlikeyi, seni sevmekteki tedirginliği, seni sevmekteki tehdidi görüyorum içimde. Kendimden korkuyorum o vakit.

Esir Şehrin Mahpusu'nda bir cehennemi tasvir eder Kemal Tahir. Bir katil vardır orada. Sevdiği kadını öldüren bir katil... Kendini öldürdüğü kadının kokusuna hapsetmiş âşık bir katil...

Ne yalan söyleyeyim kendime benzettim onu. Öldürdüğü kadının parfümünü mendile damlatıyordu romandaki adam. Her gün içine çekiyordu o kadının kokusunu. Onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Delicesine bir tutkuyla hep bağlı kaldı ona. Öldürdüğü kadın hiç ölmedi aslında. Hep canlı kaldı içinde. Bir hayal dünyası yaratmış kendine, âşık olduğu kadının silinip gitmesine izin vermiyor hiç. Sevmekle yok etmek arasında ne güçlü bir var değil mi?

Oscar Wilde'ın da dediği gibi: "Çünkü herkes öldürür sevdiğini..."

Severek öldürür. Boğar onu. Yontmaya çalışır, değiştirmek ister. Kıskanır. Ölürcesine kıskanır. Kimseye göstermek istemez sevdiğini. Kendine saklar onu. İstiridyenin içindeki bir inci gibi... Oysa çok sevmek inciticidir. Çok sevmek acıtır. Çok sevmek öldürür. Ne aşk bırakır geride ne sevgili... Acıtmadan sevmeyi becermektir gerçek âşıklık. Yıkıcı olan hiçbir hissi aşktan ya da sevgiden sayamazsın. Yok edici hiçbir hissin sevgiyle ilgisi olamaz. Çünkü çok sevmek, sevgi değildir. Belki tutkudur, belki hastalık... Tutkuyla sevdiğini incitmiş bir âşığı hiç kimse mazur göremez. Tutku, hiçbir âşığı haklı çıkarmaz.

Şimdi anlıyorum seni severken ne kadar incittiğimi. Onurunu kırdığımı şimdi anlıyorum. Senin sen gibi olmana izin vermedim biliyorum. Kıskançlığımla hırpaladım seni. Tutkularımla ezdim, yok ettim. Canını yaktım, kalbini kırdım. Ne kadar yıprandığını anlıyorum. Seni çok yordum değil mi?

Kızıp durmaktan sevmeye vakit bulamadım. İzini sürmekten yanında yürüyemedim. Açığını kollarken kalbindeki boşluğu dolduramadım. Her sözünde bir yalan ararken, kalbinin çırpınışlarını duymadım.

Hayvanın tekiyim ben. Ne yaşıyorsam hak ettim.

Bana âşık olmana bile fırsat vermedim. Seni değiştirmeye çalışırken, aşkı da öldürdüğümü görmedim. Oysa sen olduğun halinle güzeldin. Asi bir kelebektin sen. Özgürdün. Dünyanın bütün insanlarını sevmeye yetecek kadar genişti yüreğin. Oysa ben sadece beni sevmeni bekledim senden. Eziyet ettim yüre-

ğine. Eşsiz bir güzelliğin vardı senin. Göreni hayran bırakırdın. Dilin tatlı, gülüşün yumuşacık... Etrafın her zaman hep kalabalıktı. Herkes hoşlanırdı seninle vakit geçirmekten. Her şeyinle göz alıcıydın. Giyim kuşamınla bile dikkat çekerdin. Işıl ışıldı gözlerin. Zekânın parlaklığı fışkırırdı bakışlarından. Seni dinlemek büyüleyiciydi. Çok kitap okurdun. İyi film izlerdin. Tarihten, sanattan, edebiyattan büyük keyif alırdın. Çok da iyi bilirdin. Heyecanlıydın. Tez canlıydın. Hayaller kurardın hep. İçin içine sığmazdı.

Oysa ben öldürdüm seni. Değiştirmeye çalıştım hep. Herkesten gizledim. Benden başka hiç kimsenin sana hayranlıkla bakmasını istemedim. Benden başkası senin güzelliğini görmesin diye uzaklaştırdım seni arkadaşlarından. Yalnızlaştırdım seni. Hayat bağlarını koparıp attım. Okuduğun kitapları bile kıskandım. Zekândan ürktüm. Kurduğun hayaller seni benden uzaklaştıracak zannettim. Çok güçlü bir kızdın sen. Kanatlanıp uçacaksın, benden vazgeçip gideceksin diye korktum. Asi bir kelebeği küçük bir ayakkabı kutusuna hapsettim. Kanatların kırıldı biliyorum. İncittim seni. Sana en çok seni severek zarar verdim. Beni affet. Cezam neyse çekeceğim...

İnsan çektiği acılar kadar büyürmüş
Ben de seninle büyüyorum işte

Üzgün olabilirsin
Sigaraya başlayabilirsin
Herkese küsebilirsin
Kendini odalara kapatabilirsin
Artık işe de gitmeyebilirsin
Acı içinde kıvranabilirsin
Belki buraları terk edebilirsin
Belki bir daha sevmeyebilirsin
Takibi bırakabilirsin
Numarasını silebilirsin
Dövmesini kolundan sildirebilirsin
Canını yakabilirsin
Onun da canını yakabilirsin
Sustuğun sözleri kusabilirsin
Sitem edebilirsin
Hayallerini terk edebilirsin
Duvarları yumruklayabilirsin
Sabaha kadar Ferdi dinleyebilirsin
Ağlayabilirsin
Küfredebilirsin
Kendinden bile cayabilirsin
Aslında bütün bunlara değmeyeceğini de bilirsin...

Yara

Her yara bir iz bırakıyor insanın vücudunda. Hangi iz, hangi günden kalmış hatırlıyorsun. "O gün erik ağacından düşmüştüm" diyorsun mesela. "Dizim yarılınca annem de ağladı."

"Arkadaşlar kavga etmişti" diyorsun. "Araya girdim ayırdım onları. Bir tane de ben yedim, açıldı kaşım."

"Babamla tartışmıştık" diyorsun mesela. "Bir baltaya sap olamadım diye bağırıp çağırdı yine. Kapıyı vurup çıktım evden. Apartmanın duvarına çaktım bir yumruk. Elim kırıldı."

Yara izi unutturmaz hiçbir şeyi. Bazen lanet gibi gelir sana, bazen iyi ki var dersin. Hatırladıkça anlarsın büyüdüğünü. Hayatın değiştiğini, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını anlarsın. Dünkü çocuk olmadığını söyler sana yara izleri. Neler görmüş, neler geçirmişsindir şimdiye kadar. Kimler gelmiş kimler geçmiştir hayatından. Köprünün altından çok sular aktığını hatırlatır sana yara izleri.

Yaraların iyileşebiliyor olması güzel. Evdeki fotoğraf sandığım kadar geniş bir yara albümüm vardır benim. Bedenimin her yanı eski yara izleriyle dolu. Betül Abla'yı giyinirken sey-

redeceğim diye duvardan düşünce alnımda açılan çiçek izini bile taşıyorum hâlâ. Aynaya her baktığımda Betül Abla geliyor aklıma. Sonradan duydum, taşınmış mahalleden. Yaşlanmış da tabii. Evlenmemiş hiç. Büyükada'da bir kahvesi varmış. Evli bir adama âşıktı eskiden. Adam, karısı ölünce bile evlenmedi Betül Abla'yla. Ne çıngar çıkmıştı mahallede. Betül Abla yeri göğü inletmişti. Adamın evini başına yıkmıştı. Pencerelerini taşlamış, karakollara düşmüştü. Çok kırılmıştı hatırlıyorum. Almmdaki çiçek izinde görüyorum onu.

İyi ki geçmemiş izi diyorum. İyi ki unutmadım Betül Abla'yı. Sonra bir Betül daha tanıdım. O da derin bir yara açtı bende. Üstelik kapanmayan bir yara. Kalbimi kanatan, beni insanlığımdan bezdiren bir ıstırapla süründürdü. Kıvranıp durdum acıdan. Bak geçmedi hâlâ.

Demek istiyorum ki, kapanmayan yaralar da var. Kabuk bağlasın diye bekliyorsun, dayanıyorsun yıllarca ama iyileşmiyor. Dün kesilmiş gibi kanıyor kalbin. Çok sular akıyor köprülerin altından ama yıkanmıyor için. Sızlayıp duruyorsun her nefeste. Soluk almak zulüm gibi geliyor insana. Hareket ettikçe rüzgâr değiyor yarana. Kımıldamak bile istemiyorsun. Ölene kadar yataktan çıkasın gelmiyor. Acı, neden insanı yataklara düşürürmüş anlıyorsun. Uyumak dışında unutabildiğin tek bir an bile yok çünkü. Sonsuza dek uykuya yatmak istiyorsun.

"Kafam yarılsaydı, kolum bacağım kırılsaydı hatta ölseydim de kalbim yaralanmasaydı" diyorsun. Ölümden beter dedikleri şey kapanmayan açık yaralardır. Üzerine toz yapışsa yerden yere vurur seni. Ömrünce kurumak nedir bilmez. Eğer

ıslak bir yara taşıyorsan kalbinin içinde, iyileşmek umudu bile oyalamaya yetmez seni. Kızma ne olur. Konuşurken acıtıyorum belki ama inan ki doğru söylüyorum. Öldürmeyen şey güçlendirir diyorlar ya yalan... Öldürmeyen şey süründürüyor sadece. Hem kalbinde açık bir yarayla güçlensen ne olur ki, biri "Betül" der, kanamaya başlar yine için... Dünyayı yerinden oynatmaya yeten bilek gücün, kalbinin ağrısı karşısında âcizleşir. Öldürmeyen yaralar güçlendirmez, kanamaya devam eder sadece. Sen sürünmeyi güçlü olmak zannedersin o ayrı. Bazen kabullenmek en iyisi... "Yaralıyım dokunma" demek hayat kurtarabiliyor çoğu zaman.

Yaralıyım dokunma
Sevmeye yetecek kadar güçlü değil kalbim
Arkana bakmadan kaç benden
Öldürmeyen bir yarayla lanetliyim ben

Bizim mahallede bir köpek var
Ayağı kırık olduğu halde arabaları kovalıyor hâlâ
İşte o köpek gibi benim de kalbim
Paramparça olduğu halde hâlâ inanıyor yalanlarına...

Seni anlamıyorsam, bu seni sevmiyorum demek değildir

Bazen seni anlamadığım doğrudur, haklısın. Seni çözemediğim çok oluyor, biliyorum. Dilinden anlamıyorum, ne istediğini bilemiyorum bazen. Benden beklediğin şeylere karşılık veremiyor olabilirim. Bu belki benim anlayışımın kıtlığı, belki senin karmaşıklığın. Ama ne olursa olsun, bu seni sevmediğim anlamına gelmez.

Her sabah elimde sıcak poğaçalarla koşup geliyorum kapma. Benimki sade, seninki dereotlu peynirli... Birlikte yürüyoruz metrobüs durağına. Seni İncirli'den alabilmek için Merter'den yürüyorum her sabah. Bu yüzden her sabah bir saat erken çıkıyorum evden senin için. Bunu seni sevdiğim için yapıyorum. Dereotlu peynirli poğaçayı fırından taze çıkmışken alıp sana getirmek, "Seni seviyorum" demek benim için. İncirli'den Zincirlikuyu'ya kadar yanında geçen zaman hayatımın en mutlu anları. Şampuan kokan nemli başını koklayarak, küçücük ellerinden tutuyorum. Aynı kulaklığı

paylaşıyoruz seninle. Aynı şarkıyı dinliyoruz birbirimizin yüzüne bakarak. Halil Sezai çalıyor biz ininceye kadar. *"Ölü aşk diyarlarına beni sen attın da içim paramparça/ Viraneyim yalan oldum."*

Her sabah Halil Sezai dinlemek istemediğini fark etmemiş olabilirim. Sıcak poğaçalardan bıkmış olabileceğin aklıma bile gelmezdi. Metrobüse binmekten tiksindiğini hissetmedim hiç. Bundan dolayı beni suçladığını nereden bilebilirdim? "Söyleseydin keşke" diyeceğim ama ne değişir ki? Taksiyle seni işe bırakacak para mı var bende? Seni anlamamış olabilirim haklısın, ama bu seni sevmiyorum demek değil ki. Çok seviyorum. Dilimin dönüp de anlatamayacağı kadar çok. Bildiğim kelimeler yetmiyor kalbimi sana açmaya. Seni aşkıma ikna etmekte zorlanıyorum.

"Beni sevsen metrobüse bindirmezdin" demendeki manayı çözemiyorum. "Bana değmelerine, bakmalarına izin vermezdin" demendeki imayı sezemiyorum. Bu yine de seni sevmediğim anlamına gelmez.

Benden hediyeler beklediğini bilmiyordum inan. Hafta sonları dışarıya çıkmak istediğinden haberim yok. Gece kulüplerinden hoşlanmadığını sanıyordum. Barlarda, meyhanelerde şarkılara eşlik edip dans etmeye heveslendiğini nereden bileyim? Ara sıra açık kırmızıya boyardın dudaklarını, yüksek topuklu giydiğin de olurdu zaman zaman, internetten hangi şarkıcının hangi kulüpte çıktığına bakardın ama "Gidelim mi?" diye sormadın hiç. İçin için yanıp tutuştuğunu anlamadım. Ama bu yine de seni sevmiyorum demek değildir. Pazar

günleri Büyükçekmece sahilinde seninle yürüyüp sessizce denizi izlemek "Seni seviyorum..." demekti benim için.

"İhtiyaçlarımla ilgilenmiyorsun" dediğinde şaşırdım. Telefonun kırıldığında sana benimkini vermiştim hemen. Aynı model değil, eski bir şey ama birbirimize ulaşmaya yetsin yeter diye düşünmüştüm. Çünkü sesini duyabileceğim her an "Seni seviyorum..." demektir benim için. Nejat İşler'i sevdiğini bildiğim için vizyona girdiği gün en havalı yerden iki kişilik bilet almıştım *İkimizin Yerine* filmine. Ferzan Özpetek'i sevdiğini de biliyordum tabii, *İstanbul Kırmızısı* için de biletlerim vardı ama sen gelmedin. "Yetişemem" dedin. "Şoförünü yolla da aldır beni" diye alay ettin.

Evlilik teklifi beklediğini anladım ama "Bu böyle nereye kadar gidecek bilmiyorum" deyip duruyordun. Bazı akşamlar cevap yazmıyordun mesajlarıma. Çevrimiçi olduğunu görüyordum ama yazmıyordun yine de. Arkadaşlarınla konuşuyordun belki. Bana kızıyordun. Annemin yüzüğüyle geldim sana ertesi gün. Babam üç aylık maaşıyla almış o yüzüğü rahmetli anneme evlilik teklif ederken. O yüzük çok kıymetliydi bizim için. O yüzük "Seni seviyorum..." demekti ama olmadı. Eski model, avam ve klasik buldun sen. "Altın alyans mı kaldı?" dedin. Taşlı tuşlu şeyler beklediğini bilmiyordum. Hatta bana hayır demek için evlenme teklifi beklediğinden de haberim yoktu ama bu yine de seni sevmiyorum demek değildir.

Durup durup hırçınlaşmalarının sebebi ne bilmiyorum. Bana kızıp bağırmalarına anlam veremiyorum. Elimi de tut-

mak istemiyorsun artık. Telefonu da değiştirmişsin. Hem de son modelinden bir şey. Üstelik yeni numaran da varmış. Vermedin bana. "İş telefonu" dedin. "Her zaman açık değil."

İstiklal'de bir kafede oturduk sonra. Yüzüme bakmak istemediğini fark etmedim. Dalgınlığın yorgunluktandır diye düşündüm.

"Hiçbir şeyin farkında değilsin" diyerek kızdın bana. Elindeki yüzükleri gösterdin. Saymadım ama biri çok taşlı, parlak bir şey. Diğerini de aynı parmağına takmışsın. Büyükçe bir pırlanta var onda da.

"Farkındayım" dedim. "Yakışmış sana."

Sonra sen sinirinden gülmeye başladın. "Geri zekâlı..." dedin. "Yuh artık!"

Hiç gücenmedim. Sana sütlü bir filtre kahve, bir de tiramisu söyledim. Kendime de sade bir Türk kahvesi. Tiramisuya dayanamazsın çünkü biliyorum. Hele yanında filtre kahve de varsa yeme de yanında yat. Gözlerin ışıldardı hemen. Sana bunları sipariş etmek "Seni seviyorum..." demektir benim için. Ama bu kez elini bile sürmedin.

"Bittiğinin farkında bile değilsin değil mi?" dedin. "Ben gittim bile... Uyan artık."

"Uyanmayacağım" dedim. "Çünkü sen dünyanın neresine gidersen git, kimleri seversen sev, beni unutursan unut, her şeyi bir kalemde silersen sil, bu seni sevmeye devam etmeyeceğim anlamına gelmez..."

Halil Sezai'den "Paramparça"yı dinleyip

Bir filtre kahve, bir de tiramisu siparişi vermek geliyor içimden:

"Ellerimi açsam yalnız sana
Ağlasam çocuk gibi
Eskileri anlatsam
Derviş gibi abdal gibi tapar gibi..."

Kendimden sıkıldım bu aralar

Ben bana tahammül edemediğim günlerdeyim şimdi

Bıraksalar devrileceğim

Her şeyi tıklım tıkış atmışım içime

"Ulan ben de insanım, her şey bir yere kadar" diye inim inim inlediğim günlerdeyim...

Başkalarını tamamlamak için kendimizi yarım bıraktığımızı yeni yeni fark ediyorum, üzgünüm

Başımı taşlara vurduğum günlerdeyim...

Bir şarkı, bir yağmur ve bir toka bile yetiyor seni hatırlamaya

"Anladım bu şehir başkadır
Herkes beni aldattı gitti
Yine kamyonlar kavun taşır
Fakat içimde şarkı bitti..."

Ne çok severdin sen, Cahit Külebi'nin bu şiirini. Benden dinlemek isterdin hep. "Patlat bir şiir de efkârlanalım" derdin. Seninle ezberlediğim her şeyi bir bir kazıyorum şimdi içimden.

Önce numaranı sildim telefonumdan. Aklımdan silmek kolay olmadı. Bunun için olur olmaz insanların numaralarını ezberledim. Bütün arkadaşlarımın, arkadaşlarımın arkadaşlarının, arkadaşlarımın annelerinin numaralarını bile yazdım aklıma. Ancak unuttum seninkini.

Küçük Prens'li kahve kupanı Ayfer Abla'nın kızına verdim. Alt kattaki Ayfer Abla, evet... Senin tabirinle onun "fingirdek" kızına verdim kupanı. Kızın benden hoşlandığını düşünüyor-

dun hani. Selamlaştığımda krize girer, trip atardın. Konuyla ilgisi yok ama Ayfer Abla'nın kızı Eskişehir'e gidiyor erkek arkadaşıyla. Üniversiteyi kazandı. Bu artık senin umurunda bile değil ama bil istedim. Çünkü başkalarının günahını alıp durmak huy olmuş sende. Bilmem anlatabildim mi?

Neyse...

Pandalı kırmızı pijamalarını önce yatağın bazasına koydum ama sonra olmadık bir anda karşıma çıkar diye korktum. Temizlikçi kadına verdim. "Kendi evinin camlarını silerken kullanabilirsin" dedim. "Sakın ola benim evin hiçbir yerine değdirme."

Kitaplarına kıyamadım. Çoğu sevdiğim şeyler. Turgut Uyar'ın *Büyük Saat* kitabıyla Zülfü Livaneli'nin *Engereğin Gözü* romanını ayırdım kendime. Diğerlerini kardeşimin okuluna yolladım. Kütüphaneye koysunlar. Çocukların da Cahit Külebi, Nâzım Hikmet, İsmet Özel okumaya hakkı var ama değil mi?

Şükürler olsun ki senin isminde kimse yok hayatımda. Adını anıp durmak zorunda kalmıyorum. Tanıştığım hiçbir kadına adını sormuyorum. Teyze, anne, abla, küçükhanım demeyi tercih ediyorum şimdilik.

Kedi Bekir sen gittiğinden beri huzursuz... Sokağa bırakmaya kıyamam. Hiç değilse onu almaya gel ya da bir yer söyle getireyim. Ben bir süre Almanya'da olacağım. Onu da yanımda götüremem. Hem durumu da iyi değil zaten. Karnı okşanırken bile gırlamıyor artık. Yalanıp temizlendiği de yok. Geçen akşam çinekop aldım ona özel. Ağır gelmesin diye yağda da kızartmadım. Buğulama yaptım. Yemedi Bekir. Tüyleri sarıdan griye dönüyor sanki... Bunları seni üzmek için yazmıyorum.

Bekir'in sana benden fazla ihtiyacı var demek istiyorum sadece. Hayvanlar bile terk edilmeyi hazmedemezken bendeki ıstırabı var sen düşün artık.

Ortak arkadaşlarımızla görüşmüyorum. Daha doğrusu seni tanıyan hiç kimsenin hayatıma dalıp çıkmasına izin vermiyorum. Sosyal medya hesaplarım da kapalı. Numaramı değiştirdim. Senden ne bir açıklama, ne günah çıkarma ve ne de bir özür bekliyorum. Bana ulaşmaya kalkma. Seni unutabilme çabası içindeyim. Elimden geleni yapıyorum bu yüzden. İstanbul'u bile görmek istemiyorum. Şehrin her köşesinde izin var.

Haydarpaşa-Karaköy İskelesi'nden vapura binemiyorum artık. Martılar simitsiz. Eminönü'nden tramvaya da binmiyorum. Her an karşıma çıkacakmışsın gibi geliyor. Beyazıt Meydanı'nı zaten sildim haritadan. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi diye bir yer yok benim için. Neyse ki sen bileklik yapacaksın diye Sirkeci'nden incik boncuk almak zorunda kalmıyorum. Evdeki makrome iplerini Bekir halletmiş zaten. Bir ara boncukları yediğinden bile kuşkulandım ama bağırsakları sorunsuz çalıştığına göre bir şeyi yok sanırım. Beyoğlu'nda her hafta sonu sinemadan sonra gittiğimiz kafe kapanmış şükürler olsun. Yerine sahaf açmışlar.

Sahaf demişken, kitap yazmaya başladım ben. Korkma, yaptıklarını son nefesime kadar saklayacağım. Kimseye senden söz etmeyeceğim ama bir gün herkes sana benden söz edecek. Baktığın her yerde göreceksin beni. Ne adımı unutturacaklar sana ne varlığımı...

Ben çoktan unutmuş olacağım seni. Adın bile aklıma gelmiyor olacak belki. Tamam şimdilik işim zor. Anasını satayım bir yağmur yağsa, bir şarkı çalsa aklıma sen düşüyorsun. Küçücük bir toka bile yetiyor seni hatırlamaya.

Daha çok sürünürüm ben biliyorum. Seni silmek öyle kolay değil ama başardığımda işler değişecek. Herkes sana beni anlatmaya başladığında sen benden nasıl kurtulacaksın bakalım?...

Bir gün herkes sana benden söz edecek

"Zamana bırak" dediler bıraktık ama zaman da başka yerlere akıp gitti hep. Birbirimizin değerini anlayalım derken birbirimizden olduk.

Ne unutmak mümkün oldu, ne alışmak...

Zaman her derdin ilacı değil

Kimse beni avutmaya kalkmasın. Teselli etmesinler boşuna istemiyorum. "Zamana bırak" demesinler bana. "Boş ver unut, zamanla geçer" demek iyileştirmiyor beni.

Zaman her derdin ilacı değil. Acıyla kıvranan birine "Üzülme iyileşirsin" demek yüzsüzlükten başka ne ki? Teselli mi şimdi bu?

Ölümlerden ölüm beğenmeye çalışırken iyileşmeyi hayal etmek de neymiş? Gözleri kör olmuş bir ressama üzülme denir mi? "İyileşince resim yapmaya devam edersin" diyerek avutabilir misin onu?

Âşıksın ama kalbin yoğun bakımda, koşucusun ama bacakların kırık, şairsin ama kelimeler silinmiş hafızandan... "Üzülme" mi diyeyim sana? "Zamana bırak o halleder. Umut fakir ekmeğidir" mi diyeyim?

"Söyle sevgilim
savaşın düş kurduğu yerlerde
hangi yüzsüzün uydurduğu bir sözcüktür
şu dillerden düşmeyen barış..."

– Akgün Akova

Kendine sırt çevirmiş bir insanı, kendiyle yeniden barıştırmak kimin haddine? Teselliye heveslenenlerin varlığı bedenine diken gibi batarken, iyileşmeyi bekleyen kim?

Rahat bırakın beni. Acıysa çekilecek, yolsa gidilecek, kaderse katlanılacak... Yapacak bir şey yok. Karanlık bir kuyuya düşmüşsem, denizin ortasında bir gemide düşleyemem kendimi. Köpekler gibi canım yanıyorken, hiçbir şey olmamış gibi gülemem. Üzgünsem üzgünümdür. Kuyudaysam, kuyudayımdır. İyileşmişim gibi bir sahtelikle kimi kandırmaya çalışacağım?

Bırakın da adam gibi çekelim acımızı. Yok ağlama, yok üzülme, yok dertlenme, yok sakin ol, yok bu da geçer, yok yarın başka bir gündür, yok sen güçlüsün, yok erkekler ağlamaz, yok karizmanı çizme...

Yeter be arkadaş!

Bir huzurun verin de dibine kadar batayım. Çekilecek ne varsa çekeyim de bitsin. Bırakın da doyasıya ağlayayım. Üzülüyorum yalan değil. Zaman iyileştirmiyor, işime yaramıyor şu an ne yapayım? Erkekler de böğüre böğüre ağlar. Senin gücüne giden ne arkadaşım? Payıma düşen acıyı bırakın da yaşayayım.

Başıma geleni seveyim. Hatalarımın bedelini ödeyeyim. Bırakın da Rabb'imin adaleti hesap sorsun benden. Bırakın da adalet yerini bulsun. Kim ölecek kim kalacak belli olsun. Zaman derdime çare değil. Acımla hesaplaşamadan kapanmaz bu defter. Beni ödeşmekten başka hiçbir şey kurtaramaz. Bırakın da kılıçlar çekilsin. Boyunlar vurulsun. Kanıma karışan zehir aksın dışarı. Kalbim hasta, onurum kırık... Bırakın da ne olacaksa olsun...

"Unutmak mı? Yoksa affetmek mi?" diye sorsalar
"Vazgeçmek" derim...

Birini tanımaya başlamak, boşluğa adım atmaktan farksız
Bildiğin bütün yolları unut
Hiç bilmediğin yerlerde yürüyorsun artık...
Sonunun iyi mi kötü mü olacağını düşünmeden yürü
Ne olursa olsun sonunda ağlıyor olacaksın zaten
Ama mutluluktan, ama mutsuzluktan...
Unutma ki sen bu yolu isteyerek yürüyorsun
Başına geleni sev...

Her yalnız insan,
söndürülmemiş bir sigara bırakır küllükte

Yaralı insanı gözünden tanırım ben. İstediği kadar gizlesin kendini. Yalnızların yüzündeki kederi okurum hemen. Yüzleri solgundur yalnızların. Hele bir de yaralıysa gözleri hep buğuludur. Ağladı ağlayacak sanırsın. Kahkahalar atarken bile şaşırtırlar insanı. "Bu ağlıyor mu yoksa gülüyor mu?" diye döner bakarsın.

Yalnızlar genelde içekapanıktırlar. Ara sıra arkadaş ortamına karışınca çeneleri düşer ama çabuk sinerler. Grubun içinde en kırılgan, en hassas olanlardır. Laf söylemeye gelmez. "Nasılsın?" diye sorsan "Ne demek istedin?" derler. Köprüleri atmaya hazırdırlar.

Neşeli görünmek için olağanüstü çaba harcarlar. İçlerindeki yarayı kimse görsün istemezler. Utanırlar ıstıraplarından. Yalnızlık ayıp zannederler. Kendilerinden başka herkes kalabalıkmış gibi gizlerler kendilerini. Ortaya çıkmaktan korkarlar. Yalnızlıklarının gizlenebilir bir şey olduğunu sanırlar. Oysa bangır bangır Yıldız Tilbe, Ahmet Kaya, Müslüm dinlerler. Şimdilerde

şarkılarda biraz daha kamufle olmaya çalışıyorlar. Bu yüzden Halil Sezai, Sıla ve Ceylan Ertem dinliyorlar.

Çaylarına şeker atmayı unuturlar. Hatırlatınca "Şekeri bıraktım" derler ama kremalı bisküvileri banarlar çaya. Sigaraları küllükte yanar için için. Filtresi tutuşana kadar fark etmezler. Bazen ip gibi bir küle dönüşür o sigara. Dalıp giderler sürekli. Düşünmekten her şeyi unuturlar.

Haftalarca hep aynı kitabı dolaştırırlar koltuk altlarında. Bir türlü okuyup bitiremezler. Her yerde hep bir şey bırakırlar. Ya anahtar kalır masada, ya çakmak, ya sigara paketi, ya telefon...

Biraz da huysuz olurlar tabii. Öyle kolay kolay beğenmezler hiçbir şeyi. Burun kıvırırlar. "Eh işte" derler en fazla. "Olmamış ama olsun."

Kimseyi kimseye yakıştıramazlar. Bütün çiftler uyumsuzdur onlar için. Herkes bir çıkardan dolayı ilişki içindedir. Ya adam zengindir, ya kadın yılandır, ya nispet için birliktelerdir. Kimsenin gerçekten âşık olduğu için ilişki yaşadığına inanmak istemezler. Yalnız olmayanları kıskandıkları için tepkilidirler.

Kavga etmeye pek meyillidirler çünkü incinmeye açıktırlar. Yaralarına toz değsin istemezler. Canları yanar hemen. Acımasızca can yakmaya kalkışabilirler bu yüzden. Hemen küserler. Omuzları düşüverir. Gözleri dolar ama zor tutarlar kendilerini ağlamamak için.

Her gün düzenli olarak banyo yapmazlar, ayna karşısında uzun süre kalmazlar, aylarca alışverişe çıkmazlar, gardıroplarında eskiden kalma kıyafetleri değiştirip değiştirip giyerler,

ayaklarında hep aynı ayakkabı vardır, her kıyafetin altına hep onu giyerler, sinemaya gitmezler, tatil planı yapmazlar, para biriktirmezler, dans etmezler...

Evde pijamaları yoktur. Soyunup öylece yatağa girerler. Uzun süre uyuyamazlar, her gece hep ağlarlar. Telefonları sabaha kadar açıktır ve o telefon hiçbir zaman çalmaz...

Beni özlemişsin
Her gece çıkıp çıkıp düşlerime gelmenden belli

İkimiz de susuyorduk, gizli bir anlaşma vardı sanki aramızda.

Oysa sen tek bir harf fısıldasan

Ben çığlık çığlığa ağlayacaktım...

Murathan Mungan şiirleri okuyan kız

Onu Üsküdar vapurunda gördüm ilk kez. Dışarıda oturuyordu. Saçları uzun, beline kadar... Gözleri de saçları kadar kara... Denizden mi geliyordu bu iyot kokusu, saçlarından mı savruluyordu bilemem. Ama baktıkça büyüleniyordum. Bir kitap vardı elinde. Murathan Mungan yazıyordu üzerinde: *Yaz Geçer.*

Bir kızın şiir seviyor olması, ona âşık olmak için yeterli bir bahanedir bence. Şiirsiz hayat mı olur? Şiir sokağa da yakışır, kıza da... Şiir dokunduğu her yeri güzelleştirir, anlam katar, değer yükler. Şiir okuyan bir kıza âşık olmamak mümkün mü?

Gidip yanına oturdum hemen. Yüzüme bile bakmadı. Biraz toparlandı sadece, çekti kendini. Sonra okumaya devam etti. Gözucuyla baktım kitaba. Murathan Mungan'ın en sevdiğim şiirini okuduk birlikte içimizden:

"Ölü bir yılan gibi yatıyordu aramızda
yorgun, kirli ve umutsuz geçmişim
oysa bilmediğin bir şey vardı sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim..."

"Attilâ İlhan da iyidir" dedim, şiirden ve şairlerden söz açmak istedim. Başını kaldırdı yavaşça. Yüzümü keser gibi baktı kara gözleri. Uzun uzun izledi beni sessizce. Kan kaybından ölmek üzereydim o an.

"Sen ne dersin İstanbul/ Sen garip bir şair olsan söyle ne halt edersin/ Kimin gücü yeterse kahretsin parasızlığı/ Sefalet akıyor gürül gürül sokaklardan..."

"Tamam" dedi. "Şimdi inandım şiir sevdiğine. Herkes bilmez Attilâ İlhan'ın bu şiirini. Şarkı sözlerini ezberliyorlar genelde. Bu bir şairi sevmeye yetemez ama..."

"Şiir, sanatın kaynağıdır" dedim. "Diğer bütün sanatlar şiirden türemiştir."

İşte o an dudağının kenarında zarif bir kırılma hissettim. Burnu havada bir tebessümdü bu. Kalbimi ellerine alıp sıktı sandım. Nefesim kesilecekti az kalsın.

"Hangi şairleri seversin?" diye sordum. Sohbetimiz kesilecek diye korktum. Anlatmaya devam etsin istiyordum. Hiç durmadan şiir okuyabilirdim ona. Hiç sıkılmadan dinleyebilirdim anlattıklarını.

"Nâzım Hikmet severim" dedi. "Sezai Karakoç, Arkadaş Zekâi Özger..."

"Of..." dedim. Gözlerimi kapattım. Fena etkiliyordu beni. Bu kıza âşık olmak bir kalbin boynunun borcu olabilirdi ancak. "Eşsiz şairlerdir onlar" dedim. "İyi bilirim, çok da okurum."

"Sakın kader deme kaderin üstünde bir kader vardır
Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır

Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır
Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır

Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır
Senden umut kesmem kalbinde merhamet adlı bir çınar vardır

Sevgili
En sevgili
Ey sevgili..."

Eminönü'nde birlikte indik vapurdan. Ne adını söyledi ne numarasını verdi. "Bu şiir dolu güzel sohbet için teşekkür ederim" deyip gitti. Martıların ağzında asılı kaldım. Koşup saçlarından yakalasam mı diye düşündüm. Bir daha nerede, nasıl görecektim onu? Bin yılda bir düşen bir göktaşı gibi düşmüştü yanıma. Kaç ömür bekleyecektim ki bir daha? Kaç milyon insandık bu şehirde, kaç milyon insandık şu ülkede, kaç milyar insandık gezegende... Olmaz... Yedi milyarda bir kader

yüzüme gülsün diye beklemeyecektim. Takıldım kızın peşine. Gülhane'den Sultanahmet'e doğru yürüdü. Birkaç kişiyle selamlaştı yol boyunca. Kafelerde tanıdık yüzler gördü, el salladı. Buralardan sık geçtiği belli. Çemberlitaş'a kadar sürdüm izini. Laleli'de bir binaya girdi. Edebiyat Fakültesi...

Görünce sevindim. Nasıla ağabeyim de burada okuyor. Ara sıra ziyaretine gelir çıkardım karşısına. "Hatırladın mı beni?" diye sorardım. Şiirler okur, şairlerden bahsederdik yine.

Ağabeyimi arayıp kapıda olduğumu söyledim. İçeri aldı beni. Kantinde oturduk biraz. Çay içtik. Sonra bahçede sohbet ettik arkadaşlarıyla ama vapurda Murathan Mungan okuyan kızı göremedim o gün. Her gün okula gidersem de olmaz. Hem ağabeyim kuşkulanır, hem benim de bir eğitim ve iş hayatım var, olmaz.

Günlerce göremedim kızı. İşlerim yoğunlaştı, dersler ağırlaştı, fırsat yaratmak güçleşti benim için. Sonra bir hafta izin aldım işyerinden. Finallerden sonra damladım Edebiyat Fakültesi'ne. Bir saate yakın oyalandım okulda ama ne gelen var ne giden. Kim bilir belki de bu okulda okumuyordu. Belki birini görmeye gelmişti o gün nereden bileyim, şans işte.

Fazla göze batmadan "Kaçayım ben" dedim ağabeyime. Çıktım hemen. Ne umudum kalmıştı artık ne gücüm. Bir hafta boyunca her gün düzenli şekilde gidip geldim okula. Bazen içeri girmiyor, dışarıda bekliyordum. Ağabeyimin diline düşersem fena okurdu canıma. "Hayırdır?" derdi. Peşime düşer, ne yapar ne eder amacımı bulup çıkarırdı ortaya. Başkasına anlatma huyu yoktur ama belli mi olur, belki anneme söyler. Zaten annemin duyması yedi düvelin duymasına bedel...

Yine okulun karşısındaki banka oturmuş bekliyordum o gün. Büfeden tost ve meyve suyu almaya gittim bir ara. Açlıktan ve yorgunluktan bayılmak üzereydim artık. Banka geri dönüyordum ki bir de ne göreyim? Yerimi kapmışlar. Kaldım mı ayakta? Saçlarını atkuyruğu yapmış bir kız, elinde telefonu mesaj yazıyor. Bu o kız... Vapurda Murathan Mungan okuyan kız... Koşup gittim yanına. "Merhaba" dedim. "Ben Nâzım Hikmet."

Şaşkınlıkla baktı yüzüme. Bakar bakmaz da tanıdı. Çok hoşuma gitti. Üstelik gülümsedi de.

"Bugün şiir kitabınız yok?"

"Olmaz olur mu?" dedi. Çantasından bir kitap çekip gösterdi. Arkadaş Zekâi Özger: *Sakalsız Bir Oğlanın Tragedyası.*

"Bayılırım."

"Kadere inansaydım
sana inanırdım
düşürmem sigaramın ucundaki külü ben
öyle kırık bakma bana
caddeler nasıl da genişliyor
sana bunu söyleyecektim
bileyli bir makas vardı yanımda
sana bunu söyleyecektim
hadi kes büyüyen tırnaklarındaki kiri
sana bunu, oy nasıl söyleyebilirim
deliren sevdamızın kısrak huyunu..."

"Güzel bir film gelmiş sinemaya" dedim. "Gidelim mi?"

"Bir arkadaşım gelecekti ama işi uzamış" dedi. "Hocanın yanma gideceklermiş. Sınav işleri işte... Gidelim o zaman."

Çemberlitaş'a yürüdük yan yana. Elim eline değiyordu bazen. İçim titriyordu. Sonra çekti elini. Çantasının üzerine koydu. Laubali bir kız olmadığını hissetmiştim zaten. Şafak Sineması'na gittik. *Delibal* filmine iki bilet aldım.

Bana mı öyle geldi, film mi kısaydı anlamadım. İçeri girmemizle çıkmamız bir oldu sanki. Zaman su gibi aktı yanında. Çıkışta Sultanahmet'e gittik. Bir kafede oturup çay söyledik. Filmden bahsederiz diye bekledim. O bir şey söylemeyince ben sordum. "Nasıl buldun?" dedim. Sevmemiş pek. "Hiçbir şeyin taklidinden hoşlanmam" dedi. "Ama içinde aşk olan her şey güzeldir."

"Güzeldir" dedim. "İçinde sen olan her şey çok güzeldir" demek geldi içimden ama sustum.

Akşamüstü vapurla Üsküdar'a geçtik. İskelede "Ayrılalım" dedi. Evine bırakmamı istemedi. Ama telefon numarasını verdi bu kez. Arkadaş olduk o günden sonra. Telefonlaştık, şairlerden konuştuk, kitaplar verdik birbirimize. Bazen sinemaya da gittik.

Sonra bir akşam mesaj attı bana. "Yarın benim için önemli bir gün" yazdı. "Senin de orada olmanı isterim."

Üçüncü sınıfların pikniği vardı. Ağabeyimle birlikte zaten gidecektim. Vapurda Murathan Mungan okuyan kız da çağırınca gitmem iyice farz oldu. Ertesi gün ağabeyimle birlikte çıktık evden. "Sana bir sürprizim var" dedi vapurda.

"Hayırdır?" dedim. Anlaşılan iki büyük sürpriz bekliyordu beni bugün. "Sabret" dedi. "Sevineceksin."

Çok geçmeden Vapurda Murathan Mungan okuyan kızı da gördüm. Kocaman bir gülümsemeyle koşarak geldi yanımıza.

"Bu vapurda olacağını bilmiyordum" dedim. "Bilseydim iskelede beklerdim."

"Siz tanışıyor musunuz?" dedi ağabeyim.

Aynı soruyu ben soracaktım ona. Çünkü kız koşup ona sarıldı. Hatta kör olasıca gözlerim onu öperken bile gördü. Deniz mi kudurdu içim mi dalgalandı anlamadım. Başım döndü bir an. Işıklarını söndürdü güneş. Gerçek miydi bu gördüklerim yoksa kâbus mu görüyordum?

"İnanamıyorum" dedi kız. "Yoksa sen benim âşık olduğum bu romantik şairin erkek kardeşi misin?"

O romantik şair ağabeyimdi. Âşık olduğum dediği de oydu sanırım.

"Evet" dedim. "Peki ya sen kimsin şu durumda?"

"Ben onun bugün nişanlanacağı kızım" dedi. "Arkadaşım olarak senin de yanımda olmam istedim ama görüyorum ki sevgilimin erkek kardeşi olarak daha özel bir konuk olacaksın benim için."

Kalbime sapladıkları bıçağı döndürüp duruyorlardı içimde. Dayanması çok zordu. Alışması imkânsız.

İçimden hesap sormak geliyordu. "Bunu bana neden söylemedin?" demek istiyordum. "Hayatında bir erkek olduğunu neden gizledin benden?"

Sonra düşündüm de ben hiç böyle bir şey olup olmadığını sormadım ki ona. "Beni sevmeye hazır mısın?" demedim ki. Dostluğundan başka bana ne sunmuştu ki zaten?

Yıkılan dünyamdan ben sorumluydum yine. Nedense hep aptallığıma gelir böyle şeyler.

"Sevgileri yarınlara bıraktınız
Çekingen, tutuk, saygılı
Bütün yakınlarınız
Sizi yanlış tanıdı..."

– Behçet Necatigil

Hoş geldin sevdiceğim, hoş geldin.
Eksik yarıma yarım, sağıma solum, siyahıma beyaz oldun.
Kalbimin içinde hazır yerin.
Hoş geldin sevdiceğim, hoş geldin.

Beni seviyorsun diye incitiyorlar seni

Senin gözlerin mavi, saçların sarı, adın Marie... Bizim topraklar kurak gelir sana olmaz, yaşayamazsın buralarda. Kollarında dövmeler var, dudaklarında demirden halkalar... Kısacık etekler giyinip çıkabiliyorsun dışarı. Sokaklarda bira içebiliyorsun, dans edebiliyorsun. Geceleri geç saatlerde dönüyorsun eve, bazen hiç gelmeyebiliyorsun. Ağız dolusu küfredebiliyorsun kızınca. Yaprak sarması yapamıyorsun, kısır nedir görmemişsin hayatında. Ütüden anlamıyorsun, temizlik bilmiyorsun. Çocuk doğurmayı düşünmüyorsun üstelik dokuz yaş da büyüksün diye karşına çıkıyorlar senin. Önünde duruyorlar izin vermiyorlar beni sevmene. Seni layık görmüyorlar yanıma, oysa ben layık değilim sana. Ben hak etmiyorum sevgini. Yanında duramıyorum. Destek olamıyorum sana. Koruyamıyorum aşkını. Bizi savunamıyorum kimseye.

Senin karşılıksız ve hiç beklentisiz sevebiliyor olmandaki asaleti göremiyorlar Marie. Beni sevdiğin için suçluyorlar seni. Kalbini kırıyorlar, incitiyorlar.

"Buralarda yapamaz o" diyorlar. "Bize uyamaz, biz de ona uyamayız."

Oysa aşk bir uyumlar yasası değil, uyumsuzluklar silsilesi değil midir? Sen koşarak gelsen de ikna olmuyorlar Marie.

"Adımı değiştiririm Meryem olurum, Türkçe öğrenirim, sarma yapmayı denerim, ütüye başlarım, dövmelerimi sildiririm, dudaklarımdaki halkaları çıkarırım, uzun etekler giyerim, geceleri dışarı çıkmam, bir daha hiç küfretmem" diyorsun ama yine de kabullenmiyorlar Marie. Güvenemiyorlar sana. Kanındaki başkalıktan korkuyorlar. Bizim gibi olmayanlardan çok korkuyoruz değil mi? Bize benzemeyenlerden kaçıyoruz.

Yine de sen benim en güzel hatamsın Marie. Benim için kendi gibi olmaktan vazgeçmeye razı tek insansın. Oysa biz ne kendimiz gibi olabiliyoruz ne de kendi gibi olanları sevmeye cesaretimiz var. Sen benim bile bile içine düştüğüm cehennemsin Marie. Yak beni, küle dönüştür. Var gücünle yak canımı. Yak ki anlayabileyim senin ne ıstıraplar çektiğini.

Seni kendi topraklarından koparmaya hakkım yok Marie. Beni seviyorsun diye bu bedeli ödetemem sana.

Hatırlıyor musun bir gün bir masal okumuştuk seninle? Bülbüle âşık kızın masalını.

Masal bu ya, güzel kız ölümü beklerken bir deniz kıyısına sığınmış. Hastalığının devası yokmuş artık. Günleri sayılı... Gel zaman git zaman başucundaki güle bir bülbül dadanmış. Bülbül her gün gelip gitmeye başlamış. Şarkılar söylüyormuş güle. Yüreğini açıyormuş ona. Güzel kız bülbülün güle olan

bağlılığından ve aşkından çok etkilenmiş. "Keşke ben de ölmeden evvel böylesine sevilseydim" diye geçirmiş içinden. Bülbül hissetmiş kızın içinden geçenleri. Bülbül bir avuç kadar belki ama kalbi geniş... Aşk bülbülün işi zaten... Gelip konmuş güzel kızın omzuna. Gezip gördüğü yerlerin hikâyelerini anlatmaya başlamış ona. Başka başka diller konuşan insanları anlatmış ona, türlü çeşitli hayvanlardan bahsetmiş, şarkılar söylemiş, şiirler okumuş, şairlerden bahsetmiş, yaylalardan, dağlardan, kıştan, yazdan, bahardan haberler getirmiş. Gazeller fısıldamış kulağına. Sonra uçup gitmiş. Ertesi gün yine gelmiş tabii. Yine anlatıp durmuş gece boyunca. Gün doğar doğmaz uçup gitmiş yine.

Gel zaman git zaman güzel kız âşık olmuş bülbüle. İçi ürperiyormuş o uçup gittiği vakit. Ya geri dönmezse diye korkuyormuş. "Ya o güzel diyarlarda, o başı karlı yüce dağlarda, mis kokulu çiçeklerin koynunda kalır da bana geri dönmezse ben ne yaparım?" diye hırpalıyormuş kendini. Düşündükçe daha da hastalanıyormuş tabii. Oysa günleri zaten sayılı. Amansız hastalığı düşmüyor bir türlü yakasından. Günden güne eriyip giderken şimdi iyice perişan etmiş kendini. Bülbül gelince onu çok bitkin bulmuş. Gelip konmuş hemen dizlerine.

"Ne oldu sana böyle?" demiş.

"Korkuyorum" diye cevap vermiş güzel kız. "Gidip de dönmemenden, başka güzelliklerin koynunda beni unutmandan korkuyorum. Daldan dala, gülden güle gidiyorsun her gün. Ya birini benden çok seversen ve bir daha bu deniz kıyısına benim yanıma gelmezsen ölürüm ben."

"Hepimiz zaten öleceğiz" demiş bülbül. "Vakit varken aşk için yaşayacağımıza, dar zamanda korkuyla mı öldürelim birbirimizi?"

"Yani bir gün başkasını sevebilirsin o zaman. Seni bırakmam diyemiyorsun bana."

"Ben bir bülbülüm güzel kız. Yaradan böyle yaratmış beni. Gülden güle, aşktan aşkadır benim tabiatım. Sen de bu yüzden sevmedin mi beni? Ben bir bülbül olmasaydım, gülden güle göçmeseydim sana anlatacak hikâyem olmazdı ki. Sana güllerden, insanlardan, diyarlardan, bahçelerden haber getiremezdim ki o zaman. Gazeller öğrenemezdim, şiirler okuyamazdım, şarkılar şakıyamazdım. Sen o zaman sevmezdin ki beni. Bir bülbüle âşıksın sen unutma."

Güzel kız başlamış ağlamaya. Yakalamış bülbülü, koymuş kafese. "Madem öyle" demiş. "O halde bir daha hiçbir güle yollamam seni. Burada kalır yalnız bana gazel okuyup anlatırsın hikâyelerini. Çünkü en çok ben âşığım sana. Kimse benden çok sevemez seni. Sana en fazla ihtiyacı olan benim."

Bülbül kafese girdiği günden sonra susmuş. Ne şarkı söylemiş, ne hikâye anlatmış. Başı düşmüş yana. Süzülmüş, zayıflamış. Gözlerinin ışığı sönmüş. Onun bu hali güzel kıza da dert olmuş. Hastalığı çabuk ilerlemiş. Bir gece kafesinden çıkarıp sarılmış bülbüle. Denizin kenarında derin bir uykuya yatmış.

Gözünü açtığında kendini bembeyaz bir sarayda bulmuş. Buluttan bir saray... Heyecana kapılmış güzel kız. "Öldüm de cennete mi geldim yoksa?" demiş. "Evet" diye karşılık vermiş

bir melek. "Gelip cennetin kapısına dayandın. Güzel yüreğin seni buraya kadar getirdi. Ne var ki seni içeri alamayacağım."

Kız şaşırmış tabii. "Neden?" diye sormuş. "Cennetin kapısına kadar gelip dönmek de niye?"

Melek kızın kucağmdakine işaret etmiş ve "Bu yüzden" demiş. "Cennete girmen mümkün değil."

Kucağındaki bülbülü ancak fark etmiş güzel kız. Zavallı bülbül genç kızın kollarında ölüp gitmiş.

"Onu ait olduğu yerden koparıp aşkına mahkûm ettin. Böylece ölümüne neden oldun. Cennetin kapıları sana kapandı" demiş melek...

İşte bu yüzden Marie, seni kafese mahkûm edemem. Kendi ellerimle öldüremem seni. Bizim topraklar kurak gelir sana olmaz, yaşayamazsın buralarda. İklimin, iklimimize uymaz. Dilin, dilimiz gibi konuşmaz. Benim aşkım seni yaşatmaya yetmez.

Yanlışlarımın en güzeli, hatalarımın en asili, en hakikisi Marie. Bizde seni kabul edip olduğun gibi sevmeye yetecek kadar yürek yok...

Sevmek güzel şey azizim
Ben yerine BİZ olabilmek gibisi var mı?
İki kişiye bir dünya yeter
Hayata tek yürekten iki kişilik bakabilmek ne yüce şey azizim

Unutmak diye bir şey yok, alışmak var sadece

Bir sabah uyanıyorsun ve bir de bakıyorsun ki artık acıtmıyor. "İşte!" diyorsun. "Sanırım artık alışmaya başladım."

Bu yüzden unutmaya çalışmak yerine, alışmaya çalışmak daha iyidir. Çünkü unutmak diye bir şey yok. Beynin hücreleri ölmeye başlamadığı sürece derin izler bırakmış hatıraların silinmesi mümkün değil. Her unutmak çabası, unutmak istediğin her şeyin izini daha da derinleştirir.

Hem ne gerek var unutmaya? Hatırlamak çok değerli... Yaptığın hataların, işlediğin suçların, düştüğün tuzakların, yanıldığın insanların, aldandığın olayların farkında olarak yaşamak olgunluk değil midir? Hani "Tecrübe dedikleri şey yediğimiz kazıkların toplamıdır" derler ya. Tıpkı bunun gibi işte. Kazığı hatırlamaktan güzeli var mı? Artık kolay kolay acı çektirilemeyecek bir insana dönüşüyorsun işte. Paulo Coelho'nun *Simyacı* adlı kitabında okuduğum çok güzel bir söz var. "Yeryüzündeki en sağlam şey, kırık bir kalptir" der Coelho... Bana göre bu ancak hatırlamakla mümkündür. Unuttuğun hiçbir şey geliştirmez seni. Zihninden sildiklerin, daha önce yaşanmış olsalar bile ne işe yarar ki? Bildiğini kullanmadıktan sonra seni kim koruyabilir? Tek kalkanın yediğin kazıklar. Seni ancak onlar koruyabilir yenilerinden.

Alışmak, unutmaktan her zaman hayırlıdır

Çünkü unutmadığın her şey gün gelir işine yarar.

Korkma! Hiçbir acı ilk günkü şiddetiyle kalmıyor. İlk gün izinlisin. Dilediğince hırpala kendini. Emin ol ertesi gün işler değişiyor. Düşünsene, her acı ilk günkü gibi kalsa annesini kaybeden evlatlar, evladını kaybeden analar nasıl devam ederdi yaşamaya? Acıya tahammül diye bir şey var... Beki bende az, sende çok ama acıya alışmak, tahammül etmek ve kabullenmek diye bir şey var.

Ölü evlerinde neden yemek dağıtılır bilir misin? Özellikle de ölenin yakınına yedirilir o yemekler. Çünkü "Sen ölmedin, hayat devam ediyor, ihtiyaçların tükenmedi" demektir bu. Bir nevi, yaşadığını hatırlatmaktır. "Gömülen sen değilsin, tahammül diye bir şey var" demektir.

Bu yüzden bir sabah uyandığında artık acıtmadığını fark edersin. John Green'in *İlk Aşk* adlı bir kitabı vardır. Sonra sinemaya da uyarlandı. "Bütün kurtuluşlar geçicidir" der orada Augustus. "Onlara bir dakika kazandırdım. Belki o bir dakika, onlara bir saat daha kazandıracak ve o bir saat de bir sene... Kimse onlara sonsuzluğu vaat edemez."

Katılıyorum. Bütün kurtuluşlar geçicidir çünkü kalıcı olan bir şey yok zaten. Amaç vakit kazanmaksa, bu da ancak alışarak mümkün... Direnen kaybeder, alışan iyileşir sadece.

Her sabah uyanıp işe gideceksin yine, çünkü alışmış olacaksın. Unutamadım diye korkma. Bak yine tıklım tıklım metrobüsler. İtiş kakış biniyor insanlar. Biri diğerine kızıyor yerimi kaptın diye. Kızlar sakız patlatıyor şak şak. Leş gibi ter kokuyor

şehir. Caddeler araba kaynıyor. Taksim'deki kazı bitmiyor. Birileri duvarlara şiir yazıyor. Her cuma yeni filmler giriyor vizyona. Yeni kitaplar çıkıyor sürekli. Birileri durmadan yazıyor. İnsanlar kitap okumaktan çok kitap yazıyorlar. Akşamları eve geliyorsun yorgun argın. Her gece "Survivor" var televizyonda. Oturup izliyorsun çaresiz. Mavilerle kırmızılar birbirini yiyorlar sürekli. Sıkılırsan dizi açıyorsun internetten. "The 100" izliyorsun mesela. Şimdi herkes onu izliyor ya... Kızlar bayılıyorlar Bellamy'ye. Erkekler Octavia hastası... Annen yemek pişirmiş. İşyerinde de mercimek çorbası çıkmış evde de. İçmek istemiyorsun. "Tost yap bana" diyorsun ama sucuk az. "Kaşara yüklen" diyorsun bu kez. Yapacak bir şey yok. Hayat bu işte... Akıp gidiyor bir şekilde. Unutmuyorsun ama alışıyorsun eninde sonunda.

Sonra bir kız çıkıyor karşına. "Merhaba" diyor sana. "Adım Aslı."

Tamam aklına giden Aslı geliyor hemen ama bir de gelen Aslı var tabii değil mi? Dengeyi bulmak gerekiyor bir yerde. Hayat dediğin şey, bir denge sanatı zaten. İpin ucunu kaçırmadığın sürece asgari düzeyde yuvarlanıp gidersin her şekilde. Bir Aslı gelir, derin yaralar açar ve gider. Sen onun açtığı yaraya alışırken bir yeni Aslı daha çıkagelir. Belki onun amacı da kalbinde derin yaralar açıp gitmektir ama bilmiyordur ki sen zaten yaraya antrenmanlısındır ve seni kanatarak öldürmeyi başaramayacaktır.

Şu hayat gerçek bir fahişe

Elinizde zamanınız ve paranız varken ondan zevk almaya bakın

Gülümsediğinde kalbimde yarattığın hissi bilmiyorsun.
Bendeki her şeyin sebebi olman kadar güzel bir şey yok.
Verdiğin üzüntüye de, sevince de, acıya da eyvallah.
Senden gelen her şey buyursun gelsin.

Babama...

Adam oğlunun odasının önünden geçerken hayretle bakakaldı. Yatağı güzelce toplanmıştı ve odası hiç olmadığı kadar derli toplu görünüyordu. Sonra adam yastığın üzerine bırakılmış mektup zarfını fark etti. Üzerinde "Babama" yazıyordu. Aklından geçen bin bir kötü düşünceyle mektup zarfını açtı ve titreyen elleriyle mektubu okudu:

Sevgili babacığım...

Sana bu satırları derin bir pişmanlık ve üzüntü içinde yazıyorum. Kız arkadaşımla kaçmak zorundaydım çünkü seni ve annemi yaşanacak rezaletten uzak tutmak istedim. Gerçek tutku ve aşkı ben Jale ile buldum ve o öyle tatlı ki anlatamam... Şunu biliyordum ki siz onun vücudunun her yerine taktığı hızmaları, derisine işlettiği dövmeleri, kendine has o çılgın giyim tarzını asla ama asla onaylamayacaktınız ve tabii benden çok büyük olması da bir sorundu. Fakat benim için bunlar değildi gerçek tutku ve gerçek aşk... Baba Jale hamile! Jale'nin dediğine göre çok mutlu olacağız.

Ormanda kendine ait bir karavanı ve tüm kış yetecek kadar da yakacağı var. Bir sürü çocuğa sahip olma düşüncesi rüyalarımızı süslüyor. Jale benim gözlerimi esrar gerçeğine açtı ve artık biliyorum ki esrar kimseye zarar vermez. Esrar yetiştirecek ve insanlara pazarlayacağız ve yine bu sayede ihtiyacımız olan kokain ve ekstaziye ulaşacağız. Artık tam anlamıyla bilime yalvarıyoruz, dualar ediyoruz şu AIDS'in çaresi bulunsun ve Jale sağlığına kavuşsun diye... O kesinlikle iyileşmeyi hak ediyor. Endişelenmeyi bırak baba ben 15 yaşındayım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Eminim bir gün geri döneceğiz ve sen kendi torunlarını tanıyacak, seveceksin.

Oğlun

Not: Baba yazdığım mektubun tek kelimesi bile doğru değil. Ben Mehmetlerdeyim. Sadece sana; masamın üzerinde seni bekleyen karneden daha kötü şeylerin olduğunu hatırlatmak istedim.

Sen lazımsın bana. Öyle tek bir gün değil, her gün

Sevgine ihtiyacım var ama öyle göstermelik değil yürekten

Sarmaşığın sarıldığı gibi dolan bana ama zehirleme, yaşatmak için gel

Öpmeliyim seni bir annenin evladını öptüğü gibi, güven ve şefkat dolu...

Her an çekip gidecekmişsin gibi...

Hayat yüzüme gülmüyor artık çünkü sen de gülmüyorsun. Ne zamandır yüzün asık. Zoraki bir tebessüm sallanıyor belki ara sıra. Telefonlarını açmıyorsun çoğu zaman. Geceleri kapatmazdın hiç. Şimdi dokuzdan sonra yoksun. Ertesi gün "Neden?" diye soruyorum ama geçiştiriyorsun hep bir bahaneyle. "Sorun yok" diyorsun. "Seni seviyorum ama her günü aynı olmuyor işte insanın."

Tostunun yanma Beyoğlu gazozu içerdin önceden. Şimdi çay söylüyorsun ama onu da soğumaya bırakıyorsun çok zaman. Şeker bile katıp karıştırmadan garsonla geri yolladığın oluyor. Aklındaki her neyse değiştiriyor seni farkındayım. Her an çekip gidecekmişsin gibi geliyor bana nedense.

Bir şeyler gizliyorsun, hissediyorum. Yuttuğun sözler büyüyor boğazında. Belki dilin varmıyor belki söylemeye tenezzül etmiyorsun. Adım adım suskunluğa gömülüyorsun İnci. Seni bulamıyorum yanımda. Ulaşamıyorum ellerine. Tutup öpemiyorum onları eskisi gibi.

Bazen sımsıkı sarılıyorsun bana. Ağlıyorsun hüngür hüngür. "Seni çok seviyorum..." diyorsun ama gidiyorsun benden. Her an çekip gidecekmişsin gibi geliyor İnci. Bugün varsın ama yarın var olur musun yanımda emin değilim. Tuhaf bir tedirginlik var üzerinde. Yaralı bir hayvan girdi sanki aramıza. O çırpınıp durdukça biz de huzursuzlaşıyoruz sanki.

"Anlat" diyorum. "Derdin neyse paylaş benimle. Birlikte aşamayacağımız hiçbir şey yok."

"Bu öyle bir şey değil" diyorsun. "Aşamayacağımız şeyler de var."

"Dağ desen delerim, yol desen yürürüm, öl desen kucağına atlarım İnci. Aşamayacağımız ne olabilir, söylesene!"

Sen sustukça içimde bir çıban büyüyor. Battıkça batıyor kalbime. Nefes alamıyorum artık. Her an gidecekmişsin gibi bu hallerin öldürüyor beni. "Gideceksen git" diyorum. "Uzatma işkenceyi. Keseceksen kes bağlarımızı. Koparıp at kangren olmuş her parçamızı da kurtulalım artık. Yeter ki bitsin artık bu huzursuzluk" diyorum.

"Seni seviyorum..." diyorsun. "Ben nasıl bırakırım seni? Nasıl giderim?" diyorsun.

"İnci sen ne yapmaya çalışıyorsun? Aklımı mı sınıyorsun benim? Kurban olayım anlat. Neyse çözelim, çözemezsek ayrılalım. Bataklıkta çırpınıp durmaktan iyidir."

"Sensiz yaşayamam" diyorsun. "Ayrılamam senden."

Ne var ki artık ben seninle yaşayamıyorum İnci. Her an çekip gidecekmişsin gibi bu hallerinle benliğimden soğuyo-

rum. Kendime yabancılaşıyorum. Hem varmışsın ama aslında yokmuşsun gibi geliyor. Bu anlaşılmazlığı kabullenemiyorum. Bünyem almıyor. Paranoyaklaşmak istemiyorum. Peşine adam takacak hallere düşmek istemiyorum. "Beni bu kadar âciz bir adama dönüştürme ne olur" diyorum. "Öyle gizli kapaklı işler çevirecek biri değilim ben. Şeffaflığı severim bilirsin. Her şey olduğu gibi görünsün gözüme, canımı yesin."

Ağlıyorsun yine hüngür hüngür. Canından can koparıyorlar sanki, anlatmıyorsun.

Sonra birden kayboluverdin ortalıktan. Tahmin etmiştim zaten her an çekip gidebileceğini. Sende birtakım işler vardı anlamıştım. Tam 216 saat oldu İnci, yoksun. 216 saattir telefon elimde. 216 saattir uyumuyorum. 216 saattir açım. 216 saattir içim yanıyor. 216 saattir ölüyorum, 216 saattir seni bekliyorum İnci.

217'nci saat kalkıp gittim sizin eve. Babandan hep çekinirdin. "Bizi görmesin maazallah!" derdin, korkardın ama yapacak bir şey bırakmadın bana. Sonunda dayandım kapınıza. Baban da görecekse görsün artık beni. Ne olacaksa olsun maazallah... Korkmuyorum.

217 saattir nerede olduğunu öğrenmezsem eğer aklımı oynatacağım İnci. Kapıyı baban açtı.

"İnci?" dedim.

"Evde değil" dedi.

"Nereye gitti?" dedim.

"Dokuz gündür dışarıda" dedi.

"O da ne demek?"

Cevap vermedi. İçeri girdi, elinde bir kâğıtla dönüp geldi hemen. "Al" dedi. "Söyleyecek başka bir şey yok."

Kapıyı yüzüme kapatıp kilitledi. Beyaz bir zarf tutuyordum elimde. Koşar adım çıktım apartmandan. Metrobüs durağının karşısındaki Yağcıoğlu Pastanesi'ne gidip oturdum. Açtım zarfı telaşla. Ellerim titrediği için okuyamadım bir türlü. Masaya bıraktım kâğıdı:

"Üçüncü evre beyin tümörü..."

Aşk

Yaşamak için de ölmek için de en güzel bahanedir

Bazı erkekler kendilerini adamdan sayıyorlar

Oysa bazı kadınlar adamlığın kitabını onlardan iyi yazıyorlar...

Ben seni bir çırpıda sevdim ama
sen dilersen biraz daha zamana yayarak sevmeye
devam edebilirsin beni

"West Indies, Kızıl Elma, İtaki, Maçin!
Uzun yola çıkmaya hüküm giydim.
Beyazların yöresinde nasibim kalmadı
yerlilerin topraklarına karşı suç işledim
zorbaların arasında tehlikeli bir nifak
uyrukların arasında uygunsuz biriyim
vahşetim
beni baygın meyvaların lezzetinden kopardı
kendime dünyada bir
acı kök tadı seçtim
yakın yerde soluklanacak gölge bana yok
uzun yola çıkmaya hüküm giydim..."

İsmet Özel'in anlattığı gibi bir uzun yola mahkûmdum ben de. Gerekirse ömrümce yol yürüyecektim. Onu bulmadan dönmeyecektim eve.

Herkes kendi tarihini kendi yazar, her tarihin içinde biraz yalan, biraz gerçek ve bolca da hayal saklıdır aslında. Herkes yeni geldiği bir şehre yeni bir hayatla başlamak ister. Yeni bir tarih yazmak için gelmiştir, geçmişiyle yüzleşmek için değil. Ben de bu yüzden geldim İstanbul'a. Acılarımla hesaplaşmak, başarısızlıklarımla barışmak derdinde değilim.

Kaçtım işte. Ona kaçtım. Her şeyi geride bırakıp koşarak ona geldim. Bulmadan da dönmeyeceğim. Her şeyi arkamda bıraktım. Yeni bir sayfa açmaya geldim bu şehre. Onun peşinden giderken kendimden uzaklaşıyormuşum meğer. Acıklı geçmişi ardımda bıraktığımı sanırken yeni acılara kucak açıyormuşum aslında. Nereden bilebilirdim ki acıdan kaçılamayacağını?

Öyle uzun zaman olmadı buraya geleli. Ama bana sorsanız asırlardır burada ölümümü bekler gibiyim. Ne büyük hallerle çıkmıştım yola. Kanatlanıp uçarcasına konmuştum İstanbul'un kömür ve deniz kokan bulutlarına... Hayallerimin gerçeğiydi burası. Onu bulacaktım bu şehirde. Sonrası masal olacaktı bizim için.

Her Anadolu çocuğu gibi ayağımda toprağımın tozu, dilimde köyümün türküsü ve yüreğimde büyükşehrin kendisi gibi heybetli hayallerimle geldim ben İstanbul'a. Biraz korkarak, biraz da merak ederek... Tıpkı aşk gibi değil mi? Aşkta da biraz korkarsın, biraz merak edersin, çokça da dağıtırsın...

İlk zamanlarım kırılıp oyularak ve bazen de yontularak geçti. Burnumun kaldırımlarda sürtünmesiyse çok daha uzun sürdü. Sonra bütün bunlara alıştım. Hatta alışmaya çalışmaktan, o büyük hayallerimi bile hatırlayamadım. Bazen onlar gibi oldum. Yani burada yaşayan diğer hayalsizler gibi... Hayallerini unutan, gömen, cayan, hatırlamayanlarla doluymuş meğer bu şehir... Yarım kalmış aşklar ve unutulan hayaller mezarlığıymış İstanbul... Kimi aradığımı bile unutturdular bana. Sahi ben niye gelmiştim buraya ve neden geri dönemiyordum şimdi bilmiyorum? Kimi arıyordum ben. Kendimi mi, başkasını mı? Peki ya o başkası kim?

Milyonlarca insandan biriydim sadece... Bir böcek gibi üzerime basıp geçseler fark edilmezdim yine de. Elbette herkesin bir hikâyesi vardır, böceklerin de. Ama nedense herkes kendi acısını daha büyük görüyordu diğerlerinden. Herkes kendi hikâyesinin özel olduğuna inanmaya meyilliydi. Acımız ne kadar büyükse, o kadar kendimize ait bir servetimiz var gibi geliyordu. Sidik yarışı yapar gibi acılarımızı yarıştırıyoruz birbirimizle. Ne komik değil mi? Aslında ne kadar trajik...

Önce onların yanında çok iyi yüz gördüm. Beni kapıdan karşılayıp ağırlarlardı. Sofralarına konuk ederlerdi. Onlar iki kişiydi ben birdim. Bana elmadan sıkılmış soğuk sular sunarlardı. Kapılarını kapım bellemiştim.

Evlerinde oturacak yerim vardı. Önce onların yanında çok iyi yüz gördüm.

Ben de bana kapılarını açacak bir dosta ya da bir aileye ihtiyaç duyuyordum. Ama bu şehir öylesine büyük ve öylesi-

ne yalnızdı ki. İstanbul, Anadolu'nun kırılganlığından hayli uzak... Bu şehrin elleri demir, dişleri betondan sanki... Mavi denizlerini gözlerinden hançerleyip oymuşlar. Şehrin ruhu, sakalları uzamış bir sokak serserisi gibi dolaşıyordu her yerde... Bazen delicesine sarhoş, bazen yine delicesine Müslüman... Bir sakal bu kadar mı değiştirebilirdi bir şehrin çehresini ve ruhunu?...

Benim elimde sadece şiirlerim vardı. Sığınabileceğim başka hiçbir yer yoktu. Şiirlerim sokağa düşmüştü ve biz birbirimizin saçakları altında dinlenebiliyorduk sadece. Şiirle ısınıyordu içim, şiirle doyuyordu karnım. Şiir yumuşacık bir yatak oluyordu bana, dumanı üzerinde tüten sıcacık demli bir çay oluyordu şiirlerim...

"Bütün ağaçlarla uyumuşum
Kalabalık ha olmuş ha olmamış
Sokaklarda yitirmiş cebimde bulmuşum
Ama ağaçlar şöyleymiş
Ama sokaklar böyleymiş
Ama sizin adınız ne
Benim dengemi bozmayınız..."

Yani demek istiyorum ki Turgut uyar bilir benim İstanbul'daki yitik halimi. Ağzımın içindeki kilolarca küfürle dolaşıyorum. Bizans artığı bu şehrin bin yıllık eski çıkmaz sokak-

larında kayboluyorum o zaman. Bulunmak isteyen de kim? Kimse bulamasın beni istemiyorum.

Gökdelenlerin üzerinde dolaşan efkârlı bir bulut görüyorum. Sahtekâr sahtekâr bakıyor bana... Sonra biçimsiz küçük bir oğlan çocuğu görüyorum ortalıkta koşuşturup duran. Kırmızı ışıkta bekleyen bir züppenin aracının camlarını yıkamaya kalkışıyor zorla. İşte o vakit anlamaya başlıyorum tepemdeki sahtekâr bulutu. Sırasını bekliyordu sadece üzerimize yağmak için. Bütün sokak çocuklarının intikamını alacaktı bütün şehir züppelerinden. Ben de sıramı beklemeyi öğrendim bu sıralar. Kimi aradığımı unutmuş olabilirim ama beklemeyi öğrenmem yeni. Devrim kadar sakinim. Devrim kadar yalnız ve hiç kimseler görmese de yine bir devrim kadar sertim İstanbul'da...

"Başını omzuma yasla
göğsümde taşıyayım seni
gövdem gövdene can olsun..."

(Cansucum bu satırı sola yaslar mısın?) diyor ya hani Arkadaş Zekâi Özger... İşte öyle başımı yaslıyorum şehrin göğsüne ve şehir yıkılıyor sanki üzerime. Bir an evvel ağlasa keşke şu bulut diyorum. Ağlasa da yıkasa içimi...

Kendi ruhumun, bu Bizans eskisi kahpe İstanbul'unkiyle uyuşmayacağını görmeye başlamıştım artık. Şehrin sakalları kadar kızları da başkalık katıyordu İstanbul'a... Öyle bir kız, bir zaman sonra bir kız tanıyacaktım ben. Bana buraya kimi ara-

maya geldiğimi unutturan, feleğimi şaşırtan, beni benden alan bana geri vermeyen, canıma okuyan, kaderimi yeniden yazan bir kız tanıyacaktım İstanbul'da. O kızdan sonra "sebepsiz yere gidenlerin şehri" olarak hatırlayacaktım İstanbul'un adını.

Bazen karanlıklardır yollarımızı aydınlatan

Belki de bu içine düştüğüm karanlıklar da bana yeni ve aydınlık günlerimin pencerelerini açacaklardı. Biliyorum. Tamamen kendimi kandırıyordum bu iyi niyetlerimle.

Sokaklarda karşılaştığım insanların haline bakıyorum şimdi. Bıkkın, yorgun ve hep uykulular. Bankta yanında oturduğum ihtiyar, otobüste yer verdiğim teyze, bankada sıra beklerken karşılaştığım amca... Her kime dokunduysam, patlıyordu yüreklerindeki yanardağ. Gözlerimin yüzlerine değmesi bile, özgürce ağlayabilmeleri için yeterli bir bahaneydi aslında.

Çok kavgalar gördüm burada. Mahallede, trafikte, minibüste, okullarda, berberlerde ve markette... Bunca öfkenin tek bir nedeni vardı kuşkusuz: Fark edilmemek... Yok sayılmak.

Aşkta, mutlulukta, düşte, kazançta ve kalabalıkta kendilerini gösteremeyen, fark edilemeyen ve değer görmeyen insanların yüreklerini öfke kuşatırdı eninde sonunda. Metrobüs kavgalarının bile tek bir sebebi vardı aslında. Garip bir fark edilme çabasıydı her şey. Kader onu görsün, hayat yüzüne baksın, aşk içinden geçsin isyanıydı bu öfke. İstanbul; kalabalığın içinde fark edilemeyen milyonların vatanıydı.

Bir şehre yalnız gelir insan. Yanında kimi getirirse getirsin, yalnızdır her insan, yabancısı olduğu her şehirde. Ben de yalnız geldim buraya. Birini arıyordum sanırım ama kimi?

Anadolu'nun bakir düzlüklerinden gelen benim gibiler için korkudur büyükşehirler. Çünkü büyükşehir kaybolmak demektir. Elindeki adres pusulalarına rağmen, yolunu bulamamaktır. Büyükşehir, yüzlere takılan maskeler demektir.

İstanbul'da herkes yalnız, görebiliyorum. Bu yüzden duvarlar şiirlerle dolu. Bu yüzden adama pek koymaz İstanbul'da yalnız kalmak. Görünmezsin bile. Oysa küçük kasabalarda öyle değildir. Kasabadaki yalnızlık, haksızlıktır. Dışlanmışlıktır... Aşağılanmaktır... Yalnızlık intihar sebebidir kasabalarda.

Hani diyor ya Attilâ İlhan:

"Çiçekler damlıyor gecenin parmaklarından
Dudaklarımda eski bir mektep türküsü
Karanlıkta sana doğru uzanmış ellerim
Gözlerim gözlerini arıyor durmadan
Nerdesin?"

Yalnızlık çekilmez olduğunda Attilâ İlhan iyi gelir her zaman. Babama "İstanbul'a gideceğim. Aradığım ne varsa hepsi orada. İzin ver de gideyim" dediğimde itiraz etmedi hiç. Derin bir düşünceye daldı bakışları bir an için. Sonra yatak odasına koşturup annemin tülbendine sarılı parayı çıkarıp bana verdi. Dişinden tırnağından artırarak biriktirdiği üç ku-

ruşu tutuşturdu avucuma. "Git" dedi bana. "Aradığın ne varsa İstanbul'da bulursun. Orası hayallerin şehri evlat... Düş hayallerinin peşine."

Aslında kendi gerçekleşmemiş hayallerinin peşine düşeyim diye yolluyordu beni anladım. Kendi düşlerini gerçekleştirmemi bekliyordu benden için için. Bu yüzden varını yoğunu hiç düşünmeden veriyordu ellerime. Babamın da ertelenmiş hayalleri vardı. Gerçekleştirmek için zaman, para ve heves bulamadığı hayalleri...

Canım babam... Ben de onun için büyük bir hayal kırıklığı olacaktım ileride ama haberi yoktu şimdilik. Babam sert adamdır, aksidir, terstir ama ben babamın yüreğini her zaman hep çok sevdim. Dürüst, şeffaf ve cesurdu...

"Ben hayatta en çok babamı sevdim
Karaçalılar gibi yerden bitme bir çocuk
Çarpık bacaklarıyla ha düştü ha düşecek
Nasıl koşarsa ardından bir devin
O çapkın babamı ben öyle sevdim..."

Can Yücel'in babasını sevdiği kadar çok sevdim ben de babamı. Yine de kendi tarafımı tuttum ama. Kimsenin emanet beklentilerinin hamallığına yeltenmedim. Günahıyla sevabıyla kendi hayallerimin ağırlığı altında gömüldüm.

Kimse mucizenin nereden ve ne zaman geleceğini bilmez. Onu gördüğümde kimi aradığımı hatırladım hemen. Ben as-

lında hep onu arıyordum. Görür görmez tanıdım. Rüyalarımın kızı bal gözlü dilberim.

Gerçekten de bakışlarına birer yudum bal damlamış gibiydi. Kızıla çalan, o gür ve dalgalı saçlarıyla kıvılcım olup en harlı ateşlerden sıçramıştı yüreğimin ortalık yerine. Dudağının sol yanından kıvrılırdı muzip gülüşü. Sanki yarım gülerdi. Ağzının diğer yarısı gülüşüne gecikirdi. Meğer her şeyi yarım severmiş. Daha sonra öğrenecektim bunu. Beni de öyle sevmişti... Yarım, eksik ve hasarlı... Filmleri bile sonuna dek izlemezdi. Son sayfasına kadar okuyabildiği tek bir tane bile kitap yoktu. Telaş içindeydi yüreği. Koşar adımlarla yaşardı hayatı. Tuhaf bir aceleciliği ve dinmeyen coşkun bir neşesi vardı. Ayakları yere değmezdi. Bulutlar arası gezer dolaşırdı. Biraz haylaz, biraz muzır, fazlaca eğlenceli ve her şeyden çok güzeldi.

Okulun en delisi ve elde edilemez tek tanrıçasıydı benim için... Benden çok farklıydı. Hiç benzemiyorduk birbirimize. O yerin üstünde göğe yakın, bense yerin dibinden yürürdüm. İçine kapanık, kendi dünyasına hapsolmuş, şapşal ve acemi bir çocuktum.

"Başımı döndürüyorsun. Seni sevmeye, seni anlamaya ve tanımaya bile yetişemiyorum. Öyle hızlı, öyle coşkulu ve sınırsızsın ki, benim dingin sularım senin çağlayanlarında boğulur. Sen gökten yıldızları koparıyorsun tek tek, bense papatya bile toplayamıyorum çimenlerin arasından. Öyle geniş ki tebessümün, ben çocukluğumda ayda bir kez elmaşekeri yerken bile eğlenemezdim senin kadar. Senin eğlenmek için bahaneye bile ihtiyacın yokken ben hayatıma devam edebilmek için dahi mazeretler bulmak derdindeyim. Benim ayaklarım seninkiler

kadar hızlı, güçlü ve pratik değil. Sürünürüm peşinden ama koşup yetişemem içindeki yaşam coşkusuna. Aklımı alma, bana yazık etme, yapma" dedim.

Dinlemedi. Hoyratça ve fütursuzca ele geçirdi ruhumu. Kalbimi ellerinin arasına alıp kuşattı.

Her şey öyle birdenbire oldu ki, uzun süre kendime gelemedim. Oradan oraya savrulmuş olmamın baygınlığıyla afalladım. Sarsıldım. Son zamanlardaki tembelliğimin nedeni de üzerimdeki bu aptal sarhoşluktu işte.

Bir gün bir şiir okumuştum ona Arkadaş Zekâi Özger'den:

"Göğü kucaklayıp getirdim sana
kokla
açılırsın..."

Yakamızda taşıdığımız kıymetli bir mücevherdir tembellik. Tembellik bir haktır, tembellik ruhlarını parayla satmayanların, aşk için kendilerine ayırdıkları zamandır. Bize de yakışan bu tembelliktir işte. Onlar, hani o hep çok çalışanlar var ya ve her ne için bu kadar yoğun çalışıyorlarsa, umurumda değil artık. Biz biliyoruz ki iki zeytinin hatırına bakar yaşamak... Biraz ekmek ve azıcık peynir de ödülüdür canlı halimizin. Gerisi hep teferruat... Ve aşk, vazgeçemeyeceğimiz eşsiz bir kolyedir. Özellikle unutanlara ve bu uğurda ruhlarını bile satanların boynuna yakışır en çok.

Ben ona kendim gibi gitmiştim. Yapamayacağım hiçbir şeyi vaat etmeden, hatta çekimser adımlarla ve tedbirli yürüdüm

kalbine. Onun durup beni sevmeye vakti yoktu. İlgisi çabuk dağılır, aklı olur olmaza kaçar ve ruhu havalanıverirdi hemen. Çıngıraklı bir oyuncaktı onun için yaşamak dediğin de, aşk dediğin de... İki sallar bir bırakırdı. Başka oyuncaklarla eğlenir, oyalanır, dilerse sonra aynı çıngırağı geri dönüp yine eline alırdı. Hepsi bu kadardı evet... Oyuncaklara anlamlar yüklemeyi sevmezdi. Aşk bile eğlendirdiği kadar makbuldü.

Ona o kadar ödün vermiştim ki, kendimi ona muhtaç bırakmıştım sonunda.

"Ben sana mecburum bilemezsin
Adını mıh gibi aklımda tutuyorum
Büyüdükçe büyüyor gözlerin
Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum..."

Attilâ İlhan'ın mısralarındaki muhtaçlığa kapılıp gitmiştim. Bakın ruhumun şu haline, kırkyama... Hadi tamir edin ve yeni yamalar vurun bana. Sürekli patlayıp duruyor dikişlerim. O gittiğinden beri kanamalı ve dikişliyim. Unutulmuş sevgililer yama tutar mı?

Durun da bir bakın! Taştan bir heykel yapıyorum sokağın ortasında. "Unutulmuş Kadınlar Heykeli" koyuyorum adını bu değerli eserimin... Sahi, bir ömür unutamadığımız kadınlar, şimdiye dek unuttuklarımızın diyeti midir aslında?

Hayır! Bu bir yargılama değil, bu bildiğiniz kusma eylemi... Diğer adıyla düpedüz istifrağ...

Bakın önümüzden birer birer geçiyor yalancılar, "mış" gibi yapanlar, evde yapıp dışarıda saklananlar ve içlerinde katil olup dışlarında masum kalanlar. Yani biraz ben, biraz sen, yani biraz biz geçiyoruz sokaklardan.

Bir sabah uyandığımda bal gözlü kız yanımda yoktu. Geldiği gibi yine birdenbire gidivermişti. Bir çay içimlikti bütün yaşadığımız. Bir yudum ve sadece bir yudum daha, o kadar...

Kendimi suçlamak zor geliyordu. Ben de var gücümle şehre abanıyor, bal gözlümün gidişinden onu sorumlu tutuyordum. Ve bu yüzden şehrin tüm insanlarının yüzüne üflüyordum pis küfürlerle kokan ağzımı. Bağırıyordum onlara "Sesimi duyan var mı?" diye.

"Bir gün gökyüzüne doğru havalanırsam üzülür müsün?" diye sormuştu bana. "Ölürüm" demiştim. Saçlarımı okşamıştı usul usul. Şefkatle gözlerime bakıp, dudağımın kenarından öpmüştü küçücük.

"Ben hercai değilim sevgilim" demişti. "Doğduğumdan beri böyle uçuk, aklı biraz kaçık, daldan dala konmaya hevesli, neşeli değildim ben. Sonradan öğrendim bunları. Daha doğrusu öğrenmek zorunda kaldım. Fazla zamanımız yok. Hiçbirimiz, hiçbir şey için geç kalamayız. Yetişemediklerimiz, gidişimizi güçleştirir. Güzel gitmek için, zamanında yaşamak gerekir. Seni bir çırpıda seviyorum sevgilim. Ama sen dilersen biraz daha zamana yayarak sevmeye devam edebilirsin beni."

Ben de öyle yapıyorum şimdi. Tam da dediği gibi unutmak için çabalamadan, onu sevmekten ve beklemekten caymadan zamana yayarak yaşıyorum yokluğunu...

Bir kadını unutmaya kalkmak ahmaklıktır. Bu hataya düşmeyeceğim. Kadın dilemedikçe onu unutmak imkânsızdır.

Bal gözlü sevdiğim. Erken gidenim. Acele edenim ve beni bir çırpıda sevip ölüme terk edenim... Keşke yanımda olsan da ardından söylediğim her sözü yüzüne yüzüne vursam. Desem ki:

"Ey gözleri ballım... Sen kalabalık içinde topluca yaşıyorsun. Buna rağmen tamamen kendin için, her şeyi kendine istiyorsun... Yolda, otobüste ve işte sadece sen varsın. Sen sözde bir topluluksun sevgilim. Her şeyi sadece kendin için hak görüyorsun... Öne geçiyor, sıradakileri itiyor ve onlara kurnazca gülümsüyorsun... Üstelik bu hainliğine de çocukluk diyorsun. Bense bak tek başımayım. Ölesiye ıssızım. Gel gör ki bütün insanları düşünerek, hepsinin acısını içimde hissederek büyüyorum..."

Evet sizler!

Tüm hayatınızı ilişkilerinize, sevgilinize ve aşka hapsedenler. Dışarıda olan tüm şeylere, akıp giden hayata gözlerini kapayanlar. Biliyor musunuz sizin dramınız ne zaman başlıyor?

Aşk diye sarıldığınız kişi, birdenbire sizi bırakıp gittiğinde...

Soğukta kalan adam için, sıcak bir yatak, güzel bir kadından daha çekicidir. Aç bir insana teklif ettiğiniz mankenlere baktığımda sadece midem bulanıyor.

Benim için yaşam artık çekilmez bir hal almaya başladı. Hayat tam da bal gözlü sevgilimin dediği gibi çok kısaydı. Şu kısacık zamanlar içinde insanın vahşi doğası nasıl da bu denli evcilleşebildi, aklım almıyor. Her birimiz evcil ev köpeklerine döndük. İçimizdeki özgür kurttan eser kalmadı.

Ben şehrin asi çocuğu, geleceğin yalnız şövalyesi, sokakların bir başınası... Artık biliyorum ki sırf korkularımız yüzünden, nefretimizi ve kinimizi gerçek sahiplerine yöneltemiyoruz. En sevdiklerimizin canını yakmak kolay geliyor. Bütün saldırganlığımız bizi sevene. Çünkü korkak kahramanlarız biz...

Nasıl olsa bizi kaybetmek istemeyeceklerini düşünürüz. Çekip gitme ihtimalleri olmadığına inanırız. Sevene öfkelenmek, seveni kırmak, seveni hırpalamak âcizliğimizdir bizim. Oysa bilmeyiz ki önce sevdiklerimiz eksilir bizden ve boşlukları asla doldurulamaz.

O gün bal gözlü sevgilimin kız kardeşi okul çıkışı önümü kesip ablasından haber getirdiğini söyledi. Aylardır uyutmaya çalıştığım öfkemin şiddetine yenilmiştim işte. Karşıma çıkmaya dahi tenezzül etmeyen o aklı bir karış havada dolanan hercai ablasıyla ilgili, tek bir söz dahi söylemesine izin vermedim. "Git başımdan" dedim. "Beni bu kadar düşünüyorsa kendi gelsin. Seni göndermesin bana." Oysa çok severdim kız kardeşini. Ablasından daha yakındı bana. İyi bir dost, iyi bir kardeşti. Vefalı, cana yakın ve tertemiz...

Bal gözlü sevgilimin benden neden gittiğini öğrenmek isterdim en azından. Yanımda olmasa da bulunduğu yerde sağlıkta ve afiyette midir diye sormalıydım. İçimdeki amansız yangına

kendi ellerimle bir bidon benzin boca etmiştim. O küçük kız belki de yağmur olup yağacaktı yüreğime. İçimi serinletecekti benim. Kim bilir belki de "Ablam seni bekliyor" diyecekti. "Koş yetiş. Sana ihtiyacı var, yardım et ona. Ellerinden tut. Bu koca şehirde kaybolup gitti. Yolunu bulamıyor. Sana gelmek istiyor ama başaramıyor. Onu bulmanı, sevmeni ve kollarına koşmanı bekliyor."

Olamaz mı?

Olabilir...

O gece hiç uyuyamadım. Üstelik sabah iki tane vize sınavım vardı. Ne çalıştım, ne umursadım. Ders çalışmaya ayıracak kafa kalmamıştı bende. Dün karşıma çıkan o küçük kızın mahzun ve çilli yüzü gitmiyordu aklımdan.

Ablası ne kadar aceleci, heyecanlı ve telaşlıysa bu kızcağız da o kadar sakin, yavaş ve kederliydi... Belli ki anlatmak istedikleri vardı bana. Konuşturmalıydım onu, dinlemeliydim. Ne büyük hata etmiştim onu göndermekle. Kırılan gururumun ve öfkemin yüreğimi susturmasına nasıl oldu da izin vermiştim?

Burada öylece oturup haber beklemeye devam etmeyecektim. Kız kardeşinin koşarak bana gelmesinin bir anlamı vardı muhakkak. Duyarsızlık ettim. Bu kez sıra bendeydi... Madem bal gözlümün bana ulaşma çabasını görmezlikten gelmiştim, şimdi aynı çabayı ben borçluydum ona. Hemen yarın düşecektim yola. Sokak sokak, kapı kapı dolaşıp arayacaktım onu.

Bütün gece oturup yazdım. Bal gözlümü bulduğumda onsuz yaşadığım her anın acı hatıralarını satır satır verecektim ellerine. Yokluğunda yaşadıklarım armağanım olacaktı ona. Karşısına

çıkacaktım er ya da geç... Bu kez hazırlıksız olmayacaktım. Onu nasıl sevmem gerektiğini de öğrenmiştim artık. Kanatlarını ıslatmadan, ayağına ıstırap ipini dolamadan ve gözlerindeki ışığa dokunmadan sevecektim onu.

Aylar boyu aradım onu. Daha önce birlikte gittiğimiz barlarda sabahladım, geçtiğimiz yollardan geçtim binlerce defa. Telefonları kapalı, sosyal medyası yok. Ortak arkadaşlarımız hiçbir zaman olmamıştı zaten. Ne onun ne de kardeşinin izine ulaşabildim. Hangi taşın altına baksam boşluk, hangi kapıyı aralasam yokluk...

Yıllar sonra bir gün üniversiteyi bitirip küçük bir eczane açtığımda genç bir kadın girdi dükkâna. Tanıdıktı yüzü... Hayır. Bal gözlü kız değildi ama onun kadar güzel fakat solgun ve yorgundu. Kaşları çatık, kavga etmeye hazır, hırçın bir kadındı bu. Ağrıkesici hap istedi önce, sonra bir reçete tutuşturdu elime ama eski. "Verememem" dedim. "Bu olmaz."

"Lazım ama" dedi. "Ölsün mü yani?"

"Doktorun yeni reçete yazması gerekir" dedim. "Böyle olmaz. Bu ilaçlar aylar önce karşılanmış zaten."

"Doktora gidebiliyor olsaydı bu ilaçlara bile ihtiyacımız kalmazdı belki" diye terslendi. Erkek gibi çatallı, hırıltılı bir sesi vardı kadının.

"Anneniz için mi ilaçlar?" diye sordum. Çoğu Alzheimer ya da demans hastalarına yazılan şeyler.

"Ablam için" dedi. "O gün beni dinleyip de gelseydin, böyle olmazdı. Şimdi beni bile hatırlamıyor. Zihni silinip gitti. Her şeyi unuttu. Artık ne sen varsın ne de ben..."

İşte o an hatırladım bu kadını. Bal gözlümün kız kardeşiydi o. Sararıp solmuş, erimişti adeta. Tanınmayacak haldeydi. Güzelliğinden eser kalmamış, çocuksu gülüşleri masumiyetini yitirmiş artık. Paslı ve kirli konuşmaları. Yıpranmış. Neler yaşamış kim bilir. Peki ya bal gözlüm, ne gelmişti başına? O gün neden çağırmıştı beni?

"Hadi" dedim. Toparlandım hemen. Kapattım dükkânı. "Çabuk bal gözlüme götür beni. Her şeyi telafi edeceğim söz veriyorum. Her şeyi iyileştireceğim."

Hüzünlü bir tebessümle baktı bana kız kardeşi. Halime acır gibiydi.

"Çok geç" dedi. "Uğraşma boş yere. Seni hatırlamıyor bile artık. Köprünün altından çok sular aktı. O gün yetişseydin kurtarabilirdin onu. Günlerdir eve hapsetmişti babam onu. Başını çıkaramıyordu camdan. Aç susuz bıraktılar. Babamın kumar borcunu ödemeye razı olmadı. Tanımadığı adamların koynuna bırakmadı kendini. Sana çok güveniyordu biliyor musun? O beni kurtarır diyordu. Gelmedin. Başına yediği demir sopalar öldürmedi onu ama her şeyi silip süpürdü zihninden. Artık kimseyi tanımıyor. Seni de..."

"Olsun" dedim. "Sen yine de götür beni ona. Çünkü ben onu tanıyorum ve hâlâ unutamadım..."

"Sensizlik" ne yalnız bir kelime

"Gel" der gibi bakma bana öyle.
Binlerce anlam yüklüyorum bakışlarına
Sonra binlerce kez ö-le-mi-yo-rum...

Sen de gittin kedi de

Bir akşam *Kasımda Aşk Başkadır* filmini izlemiştik evde. Filmdeki kız hastaydı. Öleceğini anlayınca bir sabah kaçıp gidiyordu evden. Sevdiği adama kendiyle ilgili kötü bir anı bırakmak istemiyordu. Adama güzel hatıralar bırakabilmek için, kayboluveriyordu ortadan. Öleceğini anlayan bazı ev kedilerinin de böyle yaptığını söylüyordu kız. Sevdiklerini terk ediyorlarmış hastalanınca. İyi hatırlanmak isteyenler, iyi zamanda yok olurlarmış ki bir ömür unutulamasınlar.

İkimiz de filmi çok sevmiştik ama ben bir başka etkilendim nedense. Daha sonra bir başıma da izledim. Üzerinde çok düşündüm. Tuhaf bir şekilde içine çekilmiştim bu hikâyenin. Anlamsızca kapılıp gitmiştim bu acıklı ayrılığa. Kızın soyluluğu, ince düşüncesi çok etkilemişti beni.

Sonradan anladım tabii kalbimin bu hüzne neden tepkisiz kalamadığını. Çünkü kalp her şeyi bilir. Yaşadıklarını da bilir, yaşayacaklarını da. Kalbin derinlikli bir hafızası vardır. Hani bazen "İçime doğmuştu zaten" deriz. Ya da ne bileyim "Böyle

olacağını biliyordum" deriz. İşte bu kalp hafızasıdır aslında. İnsan zihninin tanımlayamayacağı içsel bir lütuf... Bazıları duyar içinin sesini bazıları duyamaz o ayrı. Ama duyamamak senin bir kalp hafızan olmadığı anlamına gelmez.

Kasımda Aşk Başkadır filmi bir şey hatırlatıyordu bana. İçimin dalgalanması boşuna değildi.

Derken bir sabah uyandığımda onun gitmiş olduğunu görünce hemen anladım. Yavru kedi beni üzmemek için çekip gitmiş olmalıydı. Ya öleceğini anlamıştı ya da artık beni sevmediğini... Daha fazla üzülmeyeyim diye de terk etmişti evi. Tek bir iz bile bırakmamıştı ardında. Sanki bu evde hiç yaşamamış hatta buraya hiç uğramamış gibi kokusunu bile alıp gitmişti bir sabah. Ne bir kare fotoğraf bırakmış çerçevelerde ne de bir saç teli... Kalbimin içinde duyduğum şu acı da olmasa daha düne kadar bu evde âşık olduğum bir kadının yaşadığına kendimi bile inandıramayacaktım. Madem dün geceye kadar burada bir kadın yaşıyordu o halde nerede bu kadının diş fırçası, tel tokası, pofuduk terlikleri, ruju, ojesi, parfümü, kitapları, kıyafetleri, kahve kupası, küpesi, bilekliği, kolyesi, ayakkabıları, diyet listesi?... Hani nerede bunlar? İnsan bir şeyini de bırakmaz mı canım? Yastığına düşmüş bir saç teli de mi yok? Birlikte izlediğimiz o filmin DVD'si bile yerinde durmuyordu. Varlığının bütün kanıtları silinmiş evden. Neyse ki kalbim hatırlıyordu onu. Kalp hafızam muhafaza ediyordu kadınımın anılarını. İçin için sızlayan bir çıban büyüyordu göğsümde. İşte bu acı fazlasıyla gerçekti. Daha düne kadar bu evde âşık olduğum kadın yaşıyordu ve artık o yok...

Yine de aklım sınırları zorluyor, rahat bırakmıyordu kalbimi. Kafa tutuyordu kalp hafızama. "Vesvese bütün bunlar" diyordu bana. "Olmayan bir şeyin acısını çekiyorsun sen. Hiç yaşamadığın bir duygunun aldatmacası içindesin. Burada kimse yok. Ne bir kadın, ne başkası... Hiçbir zaman da olmadı zaten. Ne giden var ne kalan. Gidenler küçük de olsa bir iz bırakırlar arkalarında muhakkak. Seninkinden eser yok. Rüzgârı bile kalmamış geriye. Hani nerede bu kadının varlığını kanıtlamaya yetecek küçücük bir iz?"

Yok!

Yok!

Yok!

Düşündükçe deli olacaktım. Varlığını kanıtlayamadığım bir kadının yokluğuna mı yanıyordum ben? Köpekler gibi acı çekiyordum oysa. Yaşadığım bu ıstırap yeterince güçlü bir kanıt değil midir aslında? Kendimi uzay boşluğuna bırakılmış bir göktaşı kadar hacimsiz ve ağırlıksız hissetmemin sebebi ne? Bu evden rüzgâr saçlı bir kadın çıkıp gitmemiş olsaydı, kendimi bu kadar yalnız ve terk edilmiş hisseder miydim?

"Ederdin" diyor aklım. "Sen izlediğin Amerikan filmlerine bile kendini kaptırabilen zayıf bir adamsın. Gördüğün bir rüya yüzünden boş yere ayrılık acısı çekiyorsun şimdi. Olmayan bir kadının seni terk ettiğini düşünüyorsun, yazık. Uyan da kendine gel artık."

Ben de öyle yaptım sonunda, ne yapayım? Duyduğum bu acımsı hisleri görmezden gelip hayatıma devam edeyim bari dedim. Önce duşa girdim, sonra tıraş oldum, giyindim, ken-

dime çift kaşarlı bir tost yaptım, kıtırlaşıncaya kadar kızarttım, su ısıtıcısını çalıştırdım, sert bir neskafe içtim, sonra bir sigara yaktım, küllüğü balkona bıraktım kokmasın diye (daha düne kadar hayatımda olduğunu sandığım kadın hiç hoşlanmazdı kül kokusundan). Salonun akşamdan kalma dağınıklığını üstünkörü toparlayıverdim hemen. Elime ne geçerse BİM poşetine doldurdum. Cips, çekirdek, kola kutusu, Ülker Çikolatalı Gofret kâğıdı, Eti Puf'un her tarafa yayılmış minik çikolata parçaları...

Sonra mutfağa geri döndüm. Kedinin konservesini çıkardım buzdolabından. Mama kabına koyup parçaladım. Bıyıkları kirleniyor diye hoşlanmıyor bütün et yemekten. Mamayı ağzına uygun büyüklükte küçük küplere ayırdıktan sonra kabı antreye götürüp boy aynasının altına bıraktım her zamanki gibi. Kedinin bile kaprisli olanı var anasını satayım...

Kedi milleti işte!

Kedi mi?

Kedi!

Öyle ya... Bizim bir de kedimiz vardı. Hatta benim de değil onun kedisi. Evde kedi sevmem ben. Oldum olası huylanırım. Tüyleri fanilamın içinde geziniyor sanırım. Fena tribe girerim. Burnum kaşınır sürekli. Zaten sırf onun için kabul etmiştim bu kaprisli kediyle birlikte yaşamayı. O üzülmesin diye almıştım bu kıl yumağını. Benim için biricik kediciğini terk etmek zorunda kalmasın dedim. Çok seviyordu ne yapayım? Ben de onu seviyordum. Bir kedi için sevdiğim kadını kaybetmeye razı olacak değilim ya?

Çok büyük sıkıntılar yaşamıştım ilk zamanlar. Kolay alışamamıştım hayvana. Her yanım kızarmıştı. Hatır hatır kaşınıyordum. Bazen kollarım bacaklarım kanıyordu kaşımaktan. Yüzümde pütür pütür kabarıklıklar çıkmıştı. Bir süre sakal uzattım bu yüzden. Günde dört defa duş yapıyordum. Yatak odası karantina bölgesiydi. Kedinin bu odaya girmesini yasaklamıştık. Hep kapalı dururdu. Orada rahat edebiliyordum ancak. Kapının önünde soyunup giriyordum odaya. Ne işkenceydi be. Şimdi düşününce aklıma geldi bak.

Kedinin mama konserveleri evdeydi işte. Buzdolabında duruyorlardı sıra sıra. Mama kabı, tuvalet kabı, su kabı, çıngıraklı topu, yün yumakları hepsi burada...

"Hah!" dedim. "Al sana kanıt."

Daha düne kadar bu evde benim sevdiğim kadın yaşıyordu arkadaş. Tamam belki kokusunu bile alıp gitmişti ama kediyi bırakmıştı işte. Ev buram buram kedi sidiği tütüyor hâlâ...

Hemen çamaşır odasına koşturdum. Bizim kedi kirli çamaşırların içinde yatmaya bayıldığı için geceyi genelde çamaşır odasında geçirir. Heyecanla açtım kapıyı hemen. Bir de ne göreyim?

Kedi!

Burada!

Benim "Che Guevara" tişörtümün üzerine uzanmış boylu boyunca yatıyor. Bol bol da işemiş tişörte pezevenk.

Şu mendebur hayvanı gördüğüme bu kadar sevinebileceğim ölsem aklıma gelmezdi. Kucağıma aldım onu, sarıldım sıkı sıkı.

Aşkımın tek kanıtı olarak yalnızca o kalmıştı bana. Gözüm gibi bakacaktım sevdiğim kadının kedisine. Hem aklımı koruyacaktım hem aşkımın yokluğunu yaşayacaktım derin derin.

Dibine kadar aşk acısı çekebilirdim artık. Kanıt ortada çünkü. Geniş geniş kederlenebilecektim. Hüngür hüngür ağlayabilirdim bundan sonra. Kafayı çekip sehpaları tekmeleyebilirdim, cep telefonunu duvarlara atıp parçalayabilirdim, bunalıma girebilirdim, kadınlara küsebilirdim, trip yapabilirdim, içime kapanabilirdim, Müslüm dinleyip salonda sızabilirdim, şükürler olsun. Kimse karışamaz artık bana.

Al sana kanıt!

Kedi bu kedi!

Hiçbir şey vesvese değilmiş işte. Gördün mü bak! Bu evden bir kadın gitmiş. Deliller açık ve net...

Doya doya aşk ve ayrılık şiirleri yazabilirim. Deli gibi özleyebilirim onu, serbest. İşi gücü serip depresyon yaratabilirim kendime. Günlerce duş yapmayabilirim mesela. Saçım sakalıma karışabilir. Acımın arkasına sığınıp millete gider de yapabilirim. Ana avrat dümdüz gidebilirim. Herkes hoş görür beni. Sonuçta bir kadın gitmiş bu evden. Yemin ederim içim rahatladı kediyi görünce. Şizofrene bağladım sandım bir an.

Velhasıl o gün işe gitmedim. Koşarak BİM Market'e indim. Fındık, fıstık, beyaz leblebi falan aldım. Kabak çekirdeği, cips ve çikolata da... Sonra karşıdaki büfeden nevaleyi düzdüm. Bira mira bilumum aşk acısı iksirleri işte, saymayayım şimdi isimlerini tek tek. Sonra yaprak sarma konservesi, Rus salatası ve sigara da attım poşete. Akşam kediyle oturup efkâr dağıta-

cağım. Bir keyiflendim ki sorma gitsin. Güneş yattığında açtım Müslüm'ü. Çilingir sofram hazırladım. Küçük bir meyhane ortamı yarattım salonda. Aldım kediyi de karşıma başladık demlenmeye.

"Aldanma çocuksu masum yüzüne
Mutlaka terk edip gidecek bir gün
Kanma sever gibi göründüğüne
Seni sevmiyorum diyecek bir gün..."

Yanık yanık okuyor Müslüm Gürses... "Gitti" diyorum kediye. "Terk edip gitti ama seni sevmiyorum bile demeye tenezzül etmedi. Ne terliğini bırakmış, ne ojesini, ne tokasını. Sanki burada hiç yaşamamış gibi çekip gitmiş. Sen de olmasan kim anlar beni a mendebur kedi?"

Kafayı çekip ağladım o gece. Müslüm bitti, Ferdi açtım. Ferdi bitti Ahmet Kaya açtım. Şişelerin dibini görmeden düşmedim. Üst üste sigara yaktım hep. Hiç çakmak kullanmadım. Yatağa yürüyecek kadar bile halim yoktu gece yarısı olduğunda. Kanepenin üzerinde sızıp kalmışım öylece.

Gözümü açtığımda saat dokuzu geçiyordu. "Eyvah!" dedim. "İşe geç kaldım." Apar topar banyoya attım kendimi. Bir telaş giyiniverdim hemen. Salonun hali berbat. Hiçbir şeye dokunmadım tabii. Hafta sonu kadın çağırırım temizletirim diye düşündüm. Kim uğraşacak bununla? Kahvaltıyla, kahveyle oyalanacak vakit de yok. Bir an evvel çıkmalıyım evden.

Ama kediyi aç bırakmak olmaz tabii. Hayvan koca gün yalnız kalacak evde. Mamasını suyunu koyayım, kumu da gelince değiştiririm artık dedim. Buzdolabını açtım ki ne göreyim?

Konserve kutularının yerinde yeller esiyor. Hiçbiri yok. Nasıl yani? Dün tepeleme mama doluydu burası, nereye gitti hepsi? Kedi buzdolabını patlattı herhalde dedim ama olmaz, mümkün değil. Konserve kutusu açmayı bilmiyor henüz, öğretmedik. Antreye koşturdum hemen. Mama kabı da yerinde yok. Ne suluk, ne tuvalet kabı, ne çıngıraklı top, ne yünler... "Ananın!"

Bu da ne böyle? Kafayı mı yiyorum ben yoksa? "Hadi canım" dedim. "Yok artık daha neler?"

Sanırım kedi de beni terk etmişti. Beni üzmemek için kaçmıştı benden. Son bir umutla çamaşır odasına gittim ama yok. Her yerde kediyi aradım. Evin altını üstüne getirdim her deliğe baktım. Kapılar pencereler kapalı, dışarı çıkma ihtimali yok ama ben yine de apartmanı kolaçan ettim tabii. Konuya komşuya sordum.

"Benim kediyi buralarda gördünüz mü? Evde yok da."

"Ne kedisi?"

"Ev kedisi canım. Sarı sarman bir şey... Gözleri sarı..."

"Sizde kedi mi vardı?"

"Yok muydu?"

"Var mıydı?"

Aklımı tatmin etmeye yarayacak bir cevap alamıyordum kimseden. Daha dün geceye kadar bir kedim vardı benim.

Sevgilimin kedisi... Ama şimdi o da yok arkadaş. Sanki bu evde hiç yaşamamış gibi sidik kokusunu bile alıp gitmiş.

Hayatımdan giden gidene... Kalbim hatırlıyor ama onları. Bütün anılarımızı hapsettim kalp hafızama. Ne var ki aklım "İşe geç kaldın" diyor. "Bir siktir git, çık artık şu evden, kafayı yedin iyice..."

Sen şimdi hangi şairin şiirine ilham olursun bilmem ama
Ben bu hikâyenin içindeki seni herkesten iyi bilirim

Yüreğindeki dalgalar
gözlerinin kıyılarına vurduğunda oluşan yıkıma
"gözyaşı" denir...

Maraz

Bir gün Facebook'ta bir yazı okudum. Olduğu gibi aktarayım. Yazının başlığı aynen şöyleydi: "Evsiz bir kadını yemeğe çıkardı, sonra şok edici gerçeği öğrendi."

Evsiz bir kadınla ilgili şok edici gerçek ne olabilir ki diye merak ettim. Zaten insanın başına ne gelirse hep meraktan geliyor ya. Ben de durup okudum yazıyı:

Yardıma muhtaç kişilerin hayatına dokunmak düşündüğümüzden çok daha kolay aslında... Bu kişi tanımadığınız biri olabileceği gibi her gün gördüğünüz bir arkadaşınız da olabilir. Tek yapmanız gereken şey dostça bir gülümsemeyle onlara sıkıntılarını sormak. Çünkü sıradan bir akşam yemeği bile birçok şeyi değiştirebilir.

El ele veren insanların kolları her yere uzanırmış

Mesela Greg Smith, sokaklarda yaşayan Amy Joe isimli bir kadınla yaşadığı ilham verici hikâyesini anlatırken çok duygulanıyor. İşte Greg Smith'in ağzından, Amy Joe'nun hikâyesi:

"Son birkaç haftadır her salı günü Amy ile S. Orange Bulvarı'nın köşesinde buluşuyoruz. Ben şehir merkezinde çalışıyorum ve gün içinde hemen hemen her yerdeyim. Haftanın her günü Amy'yi köşede görüyorum ve hiçbir zaman bir kez olsun benden para dilenmedi. Beni her gördüğünde günaydın, iyi günler, kendine iyi bak diyor ve gülümsüyor.

İşim gereği takım elbiseyle dolaştığımdan dilenciler benden sıklıkla para istiyorlar. Fakat Amy asla böyle bir şey yapmadı.

Her salı Amy ile akşam yemeği yiyoruz. Onunla her buluştuğumuzda yarım saat ya da bir saat kadar vakit geçiriyoruz. Ve ben bu süre içinde çok fakir olmasına rağmen onun ne kadar pozitif ve eğlenceli bir kadın olduğunu görüp şaşırıyorum.

Geçen hafta Amy bana öyle bir şey söyledi ki daha da şaşırdım. Meğerse okuma yazma bilmiyormuş. Ayrıca sigara ve içki de içmiyor. Uyuşturucu kullanmıyor ya da buna benzer kötü alışkanlıkları yok.

Ona kimse okuma yazma öğretmemiş. Bana okuma yazma bilmeden iş bulmanın imkânsızlığından bahsetti. Topladığı paralarla yiyecek almak yerine kendi kendine okuma yazma öğrenmek için kitapçıdan kitap bile almış, inanabiliyor musunuz?

Bunu duyunca gözlerim doldu. Okuma yazma öğrenip iş bulmak onun için karnını doyurmaktan daha önemliymiş.

Ben küçüklüğümden beri hep çok şanslıydım. Bana istediğim her şeyi sunan bir annem ve bir babam vardı. Amy'nin ise yok. Bundan sonra Amy ile sadece akşam yemeği yemeyecektim. Ona okuma yazma öğretmeye başladım. Bunu paylaşmamın nedeni, belki birileri etkilenir de benim gibi bir başkasına yardımcı olur.

Dışarıda Amy gibi birçok insan var. Hepsi de aç veya evsiz değiller. Hatta bazıları ailemizden biri ya da arkadaşımız bile olabilir. Birisine yardım etmek samimice gülümsemek ve nasıl olduklarını sormak kadar basittir. Neyse ki halim vaktim yerinde ve Amy'ye yardım eli uzatabiliyorum.

Denemediğiniz sürece birilerine yardım edip edemeyeceğinizi bilemezsiniz. Birine sıkıntısını sormayı deneyin.

Sizin Amy Joe'nuz kim?"

Yazıyı okuyunca çok duygulandım. Bırak tanımadığım insanları çok zaman tanıdıklarımın bile sıkıntısını sormak aklıma gelmiyordu. Görünen ciddi bir mesele yoksa kimsenin içdünyasına müdahale ettiğim yok. Benden gizledikleri dertler var mı yok mu bilemem. Olsa paylaşırlar herhalde diye düşünürüm. Ama bazı insanlar kapalı kutudur tabii. Bazılarını deşmek gerekir. Gururlu ve içekapanık olanları ıskaladığımı fark ettim o an. İçimi bir hüzün kapladı. Can sıkıntısından evde duramadım. Akşam vakti biraz hava alayım diye dışarı çıktım. Büyükçekmece sahiline indim. Kafeler tıklım tıklım yine. Kordon boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor insanlar.

Denize yakın boş banklardan birine gidip oturdum. Çok geçmeden yanında bir sokak köpeğiyle birlikte yürüyen yaşlı bir adam gördüm. Yardım etme heyecanıyla atılıverdim hemen.

"Merhaba amca" dedim. "Al bir sigara yak istersen."

Bir dal uzattım kibarca ama adam almadı. Dik dik baktı yüzüme. Kirden griye dönmüş beyaz saçı sakalı iyice birbirine karışmış. Yürüyen bir tiftik topuna dönüşmüş artık. "Ne bu havalar?"

dedim içimden. Sonra "Hop!" dedim kendime. "Yardım etmek istiyorsan anlayışlı da olmak zorundasın."

Cebimden kabak çekirdeği de çıkarıp uzattım. "Gel" dedim. "İki muhabbet ederiz. Çekirdek yeriz, sigara içeriz. Hem istersen sana içecek bir şeyler de alırım. Konuşalım biraz."

Adam yine dik dik baktı yüzüme. "Yazık" dedim içimden. "Aklı kıt herhalde... Belki de anlamıyor beni zavallıcık."

"Kalk lan buradan" dedi bana. "Bütün gece içip içip pisliğinizi bırakıyorsunuz sahile. Güzelim denizin içine sıçtınız. Sigaranız, biranız, çekirdeğiniz. Görgüsüzler. Medeniyet sizin neyinize? Defolun dönün köyünüze. Alışmışsınız tezek içinde yaşamaya."

Adam sayıyor da sayıyor. Ağzım açık kaldı. İbrahim Sadri sesiyle küfrediyor boyuna.

"Havan kime?" dedim ben de. "Ayyaşın tekisin sonuçta. Şehirlisin diye kime bu tripler?"

"Sensin ayyaş!" diye kükredi. "Hadsiz herif seni!"

Adam konuştukça diriliyor sanki. İki büklüm beli bile doğruluverdi sanki. Sesi de bir gürleşti ki sorma. Bütün sahil bizi dinliyor. Benim de sinirim bozulmaya başlıyor tabii ufaktan.

"Amca" diyorum. "Sen sakin ol istersen. Gece gece hır çıkmasın şimdi. İşler sarpa sarmasın. Hepimiz için kötü olur sonra. Halini hatırını sordum sadece. Sıkıntın varsa gel anlat muhabbet edelim diye. Başka bir şey yok yani."

"Sen utanmadan bir de beni tehdit mi ediyorsun? Kötü olurmuş. Olsun hadi bakalım. Emekli emniyet müdürüyüm ben. Senin gibi kaç tanesini adam ettim. Topla pılını pırtını hadi. Asıl senin için kötü olmasın."

Mevzu uzarsa işin sonu karakolda bitecek gibi görünmeye başladı bana. Etraftan ızbandut gibi herifler de toplandı yanımıza. Amca bağırınca bütün siviller açık ettiler kendilerini.

İyilik yapalım derken baltayı taşa vurmuştuk anlaşılan. Şansımı zorlamama gerek yok tabii. "Hayhay" dedim. Usul usul kalktım yerimden. Eve döndüm. Sehpanın üzerinde bıraktığım bilgisayarıma bir tekme patlattım. Bir daha Facebook'tan yazı okuyup da gaza geleni ne yapsınlar?

Çok gerilmiştim. O sinirle bilgisayarı da tekmelemiş oldum. Gıcır gıcır makinem ikiye ayrılmaz mı?

Daha da sinirlendim. Yardım edelim derken yardıma muhtaç hale düştüm birden. Arkadaşa mesaj attım hemen. "Yarın kredi kartıyla bana bir laptop alalım mı abi. Taksitleri öderim ben."

"Hayırdır seninkine ne oldu?"

"İyiliğin kurbanı oldu."

"O da ne demek?"

"Abi sen sen ol biri sana sıkıntısını anlatmadığı sürece kimseye nasılsın diye sorma, sen zararlı çıkarsın. Facebook hikâyeleri yalan dolan. Kuru gürültü. Gaza getir sal ortalığa..."

"Hiçbir şey anlamadım abi!"

"Vallahi ben de anlamadım kardeşim. Yalnız benim bilgisayar pert oldu onu biliyorum."

Yolların bir yere çıktığı falan yok
Adımların durduğu sürece

Ben aklımın pimini yüreğimin kıyılarında çektim
Sırf aklım yüreğimin önüne geçmesin diye
Aklımı uzak diyarlarda yatıya bıraktım.
Sadece yüreğimle geldim sana
Yanımda getirecek başka bir şeyim yoktu
Beni affet.
Sana koşarak gelirsem beni seversin sandım
Yanılmışım
Senin kıyılarında benim yüreğime yer yokmuş.
Bundan böyle hangi yolun yolcusu olsam
Hangi yollarda kendimi kaybetsem
Hafiflemez içimdeki sızı...

Sandığım gibi bir adam değilim ben

Kıskandırmaya çalışma beni, kıskanmam.

Telefonlarımı açmazlık etme, kaybolmaya çalışma aramam.

Yalan söyleme mesela bana unutmam.

Tehdit etme beni hiçbir şeyden korkmam.

Kışkırtmaya kalmak beni, ucuzlaşmam.

Yalansız ol bana.

Oyunsuz sev beni.

Güzel kız, ben oyun da sevmem oyuncu da.

Kim söylediyse yalan söylemiş sana.

Aşk bir stratejiler savaşı değildir.

Kışkırtma, kandırma, kıskandırma, ağırdan alma, oyalama, naz yapma, tribe girme, yalan söyleme, olmadığın gibi gözükme oyunları hiç sevimli gelmiyor kulağa.

Akıllı kızsın sen.

Olmadığın biri gibi görünerek ne kadar âşık edebilirsin bir adamı kendine?

Sahtelikler üzerine kurduğun hayallerin gün gelip de çatırdamaya başladığında ağlama.

Aşk temizlik ister, strateji değil.

Bu yüzden bu memleket kocaman bir yalnızlar diyarı.

Bak etrafına herkes ne kadar soğuk ve ıssız.

Elini tuttuğun eller ısıtmıyor seni, başını omzuna koyduğun adamlara güvenemiyorsun, geceleri koynuna sokulduğun halde ısınmıyor bedenin.

Seni kimler kandırdı bilemem ama aşk dediğin şey iki kişilik bir sahnede stratejileri savaştırmak değildir.

Bir kişilik dünyaya, iki kişi yan yana sığabilmektir.

Ne hülyalı bakışların yeter beni aldatmaya ne masumiyetini yitirmiş gülüşlerin.

Ne kırmızı ojelerinle çelebilirsin aklımı ne boyalı saçlarınla.

Filmlerdeki adamlar sahte, kurgu, saçma.

Hiçbiri yaşamıyor bu dünyada.

Bende kimsenin gölgesini arama güzel kız.

Çünkü sen de izlediğin filmlerdeki kadınlar kadar sahte, ucuz ve yalan olma çabasındasın.

Aşkı, çilekli dondurma sanıyorsun ama öyle değil.

Kız arkadaşlarına anlatmaktan hoşlandığın bir dizi film değilim ben.

Yakana yakışan bir broş gibi davranamazsın bana.

Aktörlerden seçip beğendiğin kriterleri bilgisayara yükler gibi yükleyemezsin karakterime.

Tuşlarım, ojeli küçük parmaklarının arasında mı duruyor sandın?

Gel deyince gelir, öl deyince ölür, vur deyince öldürür, al deyince alır, git deyince kaçar mıyım?

Senin o tatlı egolarının tetikçisi olur muyum hiç güzel kız?

Ben sana bir cappuccino daha ısmarlayayım en iyisi.

Sonra sen o apartman topuklu ayakkabılarınla Taksim dolmuşuna bin, şansını bir de orada dene.

"Biz de bir kere sevinebilseydik
Çiçek açmış ağaçlar gibi çıldırasıya..."

– Bedri Rahmi Eyüboğlu

Öyle sevmiştim ki seni, karanlık zindanlarıma sızan küçücük bir ışıktın sen. O küçük ışıkla büyük hayaller kurdum ben. Her yeni gün bir umuttur benim için. Senin yaşadığın dünya, cennet bana... Yaşam sevincim, gülüşün. Gittiğinden beri avutamıyorum kendimi. Zindanlara koydular beni yine. Karanlığıma sızmıyorsun artık. Yokluğundan başka kimse konuşmuyor benimle.

Sen yine olduğun gibi kal

"Ayak parmaklarına da oje sürsene" demiştim ona. "Ellerinde siyah siyah ojeler. Ayakların bomboş. Böyle çok uyumsuz... Eller heavy metal, ayaklar kına gecesine gitmeye hazırlanıyor."

"Sürmem" dedi kararlı bir tavırla. "Ayaklarım ellerime itaat etmek zorunda değil. Ellerimle uyumlu olmaları gerekmiyor. Onlar ayak bunlar el."

Ne demek istediğini uzunca bir süre anlamadım. Düşündüm düşündüm içinden çıkamadım bir türlü. "Saçmalıyor" diye düşündüm sonra.

Bir gün Bakırköy'de geziyorduk. Carousel'den gömlek almam gerekiyordu onu da götürdüm. Kıyafet seçimlerimde pek de yetenekli sayılmam. Hem çıkışta maç izleriz birlikte dedik. Beşiktaş-Fenerbahçe derbisi kaçar mı? O da benim gibi çok severdi futbolu. Hayatımda ilk defa bir kız arkadaşımla futbol yüzünden tartışmıyordum. Ne güzel bir his anlatamam. Büyük rahatlık. Hem birlikte vakit geçiriyoruz hem de o da benim kadar eğleniyor. Daha ne olsun? Bir taşla iki kuş vurmuş kadar mutluyum.

Pabuç kadar bir sakız vardı o gün ağzında. Pat pat pat geziyordu yine. Atlıkarıncanın katında kahve içiyordum ben. O da dergi okuyordu. Maça bir saat vardı daha. Gömleği de almıştık, oyalanıyorduk işte. Yan masadan yaşlı bir kadın kalıp geldi yanımıza. "Kızım" dedi. "Kulağımın dibinde şak şak şak. Yakışıyor mu hiç?"

Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Teyzenin o aşağılayıcı, acır gibi bakışlarını hiçbir zaman unutamayacağım. Yer yarılsaydı da dibine girseydim dedim. İnsanın kız arkadaşını yermeleri çok onur kırıcı. Savunulacak yanı yok üstelik. Yoksa kimseye ağız açtırmam ama teyze haklı...

"Doğru söylüyor" dedim kızgınlıkla. "İnsan içinde böyle sakız çiğnenir mi? Üstelik şak şak çiğniyorsun, balon yapıyorsun, herkes sana bakıyor."

"Neden bana bakıyorlar ki?" diye sordu. Hayır, dalga geçmiyordu benimle. Ciddiydi. İçtendi. Öğrenmek istiyordu gerçekten. İnanıyordum samimiyetine.

"Sakız seni basitleştiriyor" dedim. "Ağzında sakızla gezen kadınlar ucuzdur çünkü. Bayağıdır. Çirkindir. Dünyanın en güzel kadını da olsa insanın içini kaldırır. Kadın erkek fark etmez. Mide bulandırıcıdır."

"Neden?"

"Çünkü ucuz kadınlar sokakta sakız çiğner. Bu bir görgü kuralıdır. Bu halinle görgüsüz ve bayağı görünüyorsun. Etrafındaki insanların dikkatini çekiyorsun, onları rahatsız ediyorsun."

"Farkında değilim."

"Ama şimdi biliyorsun işte. Çıkar o pabuç gibi sakızı ağzından."

"Neden?"

"Ne demek neden? İki saattir ne anlatıyorum ben sana? Kadının dediğini duymadın mı, utanmadın mı hiç?"

"O kadını tanımıyorum ki ben."

"Beni tanıyorsun ama. Çıkar şunu ağzından."

Çıkarmadı. Bildiği gibi çiğnemeye devam etti. Dik kafalı bir kızdı. Öyle kolay kolay yola gelmezdi. İkna edilmesi güçtü. Hem zaten ikna olmazsa kimse için bildiğinden sapmazdı. Önceleri bayılıyordum bu huyuna ama giderek rahatsız edici ve yorucu olmaya başladı. Toplumla uyum içinde yaşamasını öğrenmeliydi. Her yerin bir kuralı var sonuçta.

"Bir gün ayrılırsak aramıza Falım girmiş olur" dedi. Espri sandım, üzerinde durmadım ama öyle değilmiş, tahmin edemezdim.

Maç izlerken de aynı şeyler oldu. Sinirlendikçe bastı küfrü, bastı küfrü... Kafede kadınlar da var tabii. Hemen şikâyet geldi. "Hanımefendi ağzını toplasın biraz" dediler.

İkinci yarıyı beklemeden çıktık oradan. Biraz daha kalırsam benim başımı yakacaktı. Kendimi tutamayacaktım sonunda atlayıverecektim birinin üzerine. Büyük olay çıkaracaktım. Cam çerçeve bırakmayacaktım kafede. Allah ne verdiyse dalacaktım. Karakollardan toplayacaklardı bizi. İş uzasın istemedim. Dudaklarımı ısıra ısıra çektim onu kuytuya.

"Neden çıktık?" diye sordu pişkin pişkin. "Daha maç bitmedi ki!"

"Senin bozuk ağzın yüzünden hiçbir yerde tutunamıyoruz" dedim. "Ne biçim bir kızsın sen? Sokakta sigara içiyorsun, ağız dolusu küfrediyorsun. Böyle kaba saba konuşmak da ne demek? İnsan içinde olduğunu unutuyorsun bazen."

"İyi de herkes küfrediyor içeride" dedi. "Bütün adamlar saydırıyor. Bana niye kızıyorsun ki?"

"Kadınlar saydırmıyor ama."

"Ne fark eder?"

"Çünkü kadın küfretmez."

"Erkekler ediyordu ama?"

"Sen erkek değilsin."

"Anlamadım?"

"Zaten neyi anladın ki sen şimdiye kadar?"

"Ama bu dediğini çok iyi anladım."

"Aferin sana."

Bu onu son görüşüm oldu. Ertesi gün kombine biletleri geri yollamış bana.

Yanında da bir not kâğıdı:

"Bende kızdığın ne varsa, seni bana âşık etmeyi başarmıştı ama görüyorum ki artık yoruyor. Daha düne kadar değişmemden korkarken, şimdi de değişmediğim için kızıyorsun. Seni bana âşık eden her şey beni ben yapan karak-

terim. Aşk değişmek ya da değiştirmek değil sevgilim. Aşk, olduğu gibi kabullenmektir. Ben ilk gün vurulduğun kızım hâlâ. Hiç değişmedim. Neysem oyum. O zaman da sakız çiğnerdim, o zaman da oje sürmezdim ayak tırnaklarıma, o zaman da küfrederdim, sokakta sigara içerdim. O zaman da futbol izlerdim, bira içerdim, seni severdim. Bende her şey hep aynı... Ama sen artık aynı değilsin. Oysa ben senin değişebileceğinden hiç korkmamıştım. Seni benden daha özgün ve cesur sandım. Üzgünüm. Ben herkesleşemem. Herkesin olmamı beklediği insan olamam. Ben kimse için kendimden cayamam. Bu bana yakışmaz. Senin ikiyüzlü toplumunda huzurla yaşayacaksın diye ben, beni ben yapan karakterimi gözden çıkaramam. Bu senin âşık olduğun kız olamaz sevgilim. O kız benim bünyemde, benim bedenimde yaşayamaz. Aklındaki gibi bir kadın olamam, çünkü kalbindeki kadınım ben...

Beni değiştirmeye çalışmanla, öldürmeye çalışman arasında hiçbir fark yok.

Hoşça kal."

Bir gün ansızın bir şiire rast gelirsin

Ve o günden sonra yaşadığın hiçbir şiir aynı etkiyi bırakmaz yüreğinde

İlle de ayrılacaksak ayda bir
Burgazada'ya gidelim hiç değilse
Sait Faik'in evini gezeriz yine
Pikniğe çıkalım cebimizde domates, zeytin,
beyazpeynirle
Vapura binelim muhakkak
İyi bir film gelirse haber ver
Birlikte izleyelim, yorumların
benim için önemli biliyorsun
İyi konserler falan olursa mesaj at
Okuduğun kitapları çek yolla ben de alayım
Annem her kısır yaptığında sana da getireceğim söz
"Hayatımda daha iyisini yemedim" demiştin ya
Sen daha iyisini yiyene kadar ben sana kısır taşırım,
yakınız nasıl olsa
Kediyi bırakacak kimseyi bulamazsan bir telefon çak
Bizde her zaman kalabilir, lafı bile olmaz
İlle de ayrılacaksak yine de göreyim seni
Sıkıntı olursa karşına çıkmam merak etme
Sana bakmanın başka bir yolunu bulurum mutlaka
Göğe bakarım belki
Yıldızlara bakarım
Yağmura bakarım, üzülme sen...

Geride bıraktıklarım

Tek bir kıyafetim var benim, onu da sizlere bırakıyorum. Bu gece benim tek kıyafetim olan, bana tek yakışan kıyafetim olan ruhumu sunuyorum sizlere.

Güzel hanımlar, cici kızlar sizlere diyorum. Ruhum diyorum, tek güzel kıyafetimdi sizler kirletmeden önce, sizlere bir miras olarak bırakıyorum.

Yalnızlık kokan bir şarkı gibi ruhum, alıştığı acıları ve ihanetleri bir bir bırakıyorum. Yola çıkıyorum bu gece. Sizlerden kurtulmak için, beni anlamayan sizlerden kurtulmak için.

O tanrılar beni toprağın kalbinden söküp attılar sizlerin arasına, Zeus'un yıldırımı gibi düştüm aranıza. Ama ben sizlere ateşi getiren Prometeus olmak istedim. Dünyayı sırtında taşıyan Atlas, yolu gösteren Hermes olmak istedim. Ama siz beni Hades'in karanlık ülkesine göndermekte o kadar ısrarcıydınız ki.

Ellerim ters, okşamayı bilmez, ayaklarım doğuştan prangalı. Peki hep böyle miydi? İnsan yaşayarak öğreniyor, yaşayarak unutuyor.

Dilim bir güzel söz söyleyemez oldu, o güzel mısralardan geriye sadece küfürler ve haykırışlar kaldı. Sana, ona, buna, şuna...

Paslı bir hançer artık dilim... Aşklar zaten unutulmuş bu kurak şehirde. Yalnızlık bir yazgıymış meğer. Kader, en kolay teslimiyet yolu...

Evet, ben sevdim sizleri. Arkadaşlarımı, dostlarımı ya da en azından şu ana kadar ben öyle sanıyormuşum. Ya o sevdiğim kadın?...

Sevmiştim onu. Sevmiştim. Sevginin yüceliğine inanan bir insan olarak sevmiştim. Sevmezsem, sevemeyen bir insanın çölleşeceğini, kuruyacağını bilerek sevmiştim. Eğer dünyada tapılacak bir şey varsa onun sevgi olduğuna inanarak sevmiştim. Ama ben onu severken o başka birini seviyormuş. Beni oyalarken, göz sürmeleriyle, o başkasının olmaya çalışıyormuş. Köprüymüşüm ben ona ulaşmak için. Sırtıma basarak, çamura bulanmadan ona ulaşacağı bir köprüymüşüm.

Ölümlerden ölüm beğeniyorum şimdi bu şehirden kaçarken. Bu şehirden, sizlerden, ondan gitmek ölümlerin en acısı değil mi peki benim için? Evet, tam da böyle... Peki, kaç intihar yeter, bendeki seni öldürmeye?...

Yalvarmadım mı sana kaç kez bal gözlüm! Hadi artık beni gözlerinde avut, avuçlarında yıka demedim mi? Bak görüyorsun ya insan kırılan yerlerine sarılarak yaşamayı da öğreniyor. Buna yaşamak denirse.

Yanımda çimenlere uzanıp gökyüzündeki ışıldayan yıldızlara bakarken peri padişahının kızıyım ben demiştin. Beyaz atlı bir prens gelecek ve beni alıp uzaklara götürecek dediğinde,

yanında uzanan ben, kendimi bulutlardan yaptığım beyaz atlar üzerinde hayal ediyordum. Ama bulut sonuçta bir rüzgârla dağılıp gidiverdi.

Benim bulunduğum tüm kentlere yalnızlık yağar. Ben kendi kendimin azınlığıyım bilemezsiniz. Kırılsam kırılsam nereye kadar? Bir cam kaç parçaya ayrılır kırılırken? Şimdi bu şehirden giderken, bu eski, bu soğuk, bu yalnızların durağı otobüs terminalinden, yüzümü hüzünlü camlara dayayıp, dudağımdan çıkan nefesle buğulanan cama, istemsizce adını yazarken, kaç intihar kurtarabilir beni senden diye düşünüyorum.

Gidecek yeri olmayan insanlar, sadece kendi içlerine giderler.

Benim gibi, bütün yalnızlar gibi...

Senden sonra güneş doğmadı bu kente, rüzgâr esmedi. Tüm öyküler yarım kaldı, sustu anlatıcılar. "Arkası yarın" dedi radyo programcısı. Arkası yarım ve darmadağınık...

Şimdi bu şehri terk ederken, arkamda gözü yaşlı bir kadın, gözü yaşlı bir dost bırakmadığımı biliyorum. Belki de en çok bu üzüyor beni. Giderken kullanmadığım, tarihi geçmiş bütün düşlerimi bırakıyorum sana. Bayatlamış hazlarınıza ve ihanetlerinize renk katar diye. İçimde kalan son bir umutla, ki buna umut denirse, hepinize ağız dolusu kahkahalarla gülüyorum...

Giderken son bir kez daha ellerimi sunuyorum sizlere. Çalışkan, nasırlı, şen bir kukla olan ellerimi. Saraylarınızda soytarılık yapacak, gölge oyunları oynayacak, gölge olan hayatlarınıza...

Bu gece çırılçıplak, sadece bir ruh olarak çıkıyorum karşınıza. Beni kirlettiğiniz ruhumdan öper misiniz?

Zordur ayaklarına dolanan zamandan kurtulup
özgürlüğe kavuşmak
Bu yollar nereye çıkıyor?
Bu caddeler neden bu kadar telaşlı?
Fiyakalı bir acı çörekleniyor zihnimize
Hayali bir tebessüme sarılıyoruz
İşte ondan sonrası hep acı...

Tereyağı

Yaşlı adamın eşi evde tereyağı yapıyordu. Kocasıysa her gün yakınlardaki bir bakkala götürüp tereyağını satıyor, aldığı parayla geçinip gidiyorlardı.

Bakkal, adamın getirdiği tereyağını hiç tartmamıştı o güne kadar. Ne var ki sonunda "Şu yağı bir tartalım" dedi. Yaşlı adam gidince tereyağını koydu tartıya. 900 gram olduğunu görünce çok öfkelendi. Yaşlı adam ertesi gün gelince bunun hesabını soracaktı ondan. Bir daha almayacaktı tereyağını. "Dükkânıma bile uğramasın bundan sonra" diye söylendi.

Ertesi sabah yaşlı adam elinde tereyağıyla içeri girdi yine. Bakkal sert bir ifadeyle baktı ona. "Bir daha senden tereyağı almayacağım" dedi.

Yaşlı adam üzüldü tabii. "Efendim" dedi. "Hayırdır, size karşı bir yanlışım mı oldu?"

"Efendi, efendi!" diye çıkıştı bakkal. "Senin bana getirdiğin tereyağını tarttım dün. 900 gram geldi. Ayıp değil mi bu yaptığın?"

Yaşlı adamın başı önüne düştü utançla. "Efendim" dedi. "Bizim terazimiz yok. Sizden bir kilo şeker almıştık zamanında. Onu tartı olarak kullanıyoruz biz."

Bu kez bakkal yerin dibine girmişti. Başını kaldırıp yaşlı adamın yüzüne bakamadı bir türlü.

Bu hikâyeyi ilk dinlediğimde çok duygulanmıştım. Sonra uzun uzun düşündüm üzerinde.

Hayatın terazisi hassastır. Buna ister ilahi adalet deyin ister başka bir şey, önemli değil. Adı ne olursa olsun, dengenin hiçbir zaman kaybolmayacağına inanırım.

Kimden ne kadar alıyorsan, kendinden de o kadar eksilir. Kime ne kadar veriyorsan kendinde de o kadar artar.

Herkes hak ettiğini yaşıyor aslında. Ne bir eksik ne bir fazla, ilahi adalet her zaman tecelli ediyor.

Şikâyet ettiğim her şeyi gözden geçirdim bu yakınlarda. Gördüm ki kaderin benimle bir alıp veremediği yokmuş aslında. Ne verdiysem onu almışım hayattan, ne sakındıysam hayat da onu sakınmış benden. Yani adalet zaten hep yerini buluyormuş da ben farkında değilmişim.

Az sevmişim, karşılığında da az sevilmişim. Yalanlar söylemişim, yalanlar duymuşum. Kucağımı açmışım, kucaklarını açmışlar bana. Vakit ayırmışım, vakit ayırmışlar bana. Başımdan savmışım, başlarından savmışlar beni. İçimde saklamışım, içlerinde saklamışlar benimle ilgili her şeyi. Haksızlık etmişim, haksızlığa uğramışım sonra. Kalbimi temiz tutmuşum, kalplerini temiz tutmuşlar bana, içime kuşku düşürmüşüm, içlerine

kuşku düşürmüşler hakkımda. Adalet bir gramın hakkını bile korumuş durmuş hep. Kimsenin hakkı kimsede kalmamış. Herkes aldığı kadarım vermiş hep. Herkes verdiği kadarını kazanmış, katmış hayatına.

Başkalarını suçlamak yerine, içimdeki uçuruma bakıyorum artık. Ne attım aşağıya, neyi feda ettim, ne kaybettim de kocaman bir boşluk yarattım yaşamımda diye bakıyorum. İnsan bütün sorularının cevabını içindeki kuyudan alabiliyor aslında.

Kimseyle bir hesabım kalmadı artık. Canım yandıkça ya da hayal kırıklığına uğradığımda koşup geliyorum içimdeki kuyunun başına. "Kimin canını yaktım?" diye soruyorum ona. "Kime ne haksızlık ettim de benim canım yanıyor şimdi?"

Bütün sorularımın cevabını alıyorum ondan. Bu yüzden artık dünyayla olan kavgam da bitti benim. İçimle kava ediyorum ben. Terazim şaşmasın diye dua ediyorum en çok.

İntikam ateşiyle yanandan korkmam
Allah'a havale edenden korktuğum kadar

Tamam, belki dünyanın en güzel kızı olmayabilirsin
Ama ben sen bir seversem var ya
Artık dünyada senden güzeli olmaz benim için...

Bu şehir senden hesap soracak

Keşke geriye doğru akıyor olsaydı zaman. Seni ilk gördüğüm güne geri dönebilseydim keşke. Kokunu içime çektiğim o günü kesip atabilseydim hayatımdan. Silebilseydim her şeyi... İhanetinin kökünü kazıyabilseydim, canına okuyabilseydim keşke...

Kırmızı renkli, boğazlı bir kazak vardı o gün üzerinde, hatırlıyorum. Metrobüsteydik... Merter'den bin[redacted]iştim. Senin çantan düşmüştü yere. İçindekiler darmadağın saçılmıştı etrafa. Söylene söylene toparlamaya çalışıyordun. Göz göze gelmiştik o an.

İçimi ürperten bakışlarınla serinlediğimi hissettim. Büyüleyici ve kesici bir yanın vardı senin. Sonra cep telefonunu da düşürdün yere. Çantayı bırakıp telefonu aldın hemen. Telaşla montunun cebine sokuşturup çektin fermuarını. Lüks bir telefondu oysa ama yeni model değildi. Bundan utandığını anladım o an. Kibrin ölümcüldü senin. Oysa ben hâlâ tuşlu telefon kullanıyordum ama sen bunu ne bilecektin ki? Ben senden daha fazla utandım. Telefonumu değiştirmeye karar verdim, gözlerindeki tiksintiden korktum çünkü.

Ah aşk! Aşk, dediğimiz nedir ki? Kapının önünde durmadan havlayan, aç bırakılmış bir köpektir o.

Hayatımda hiçbir kızla böyle ayaküstü, olur olmaz bir yerde durup tanışmadım ben. Tanımadığı kızların yüzüne bakmaya bile cesaret edemeyen ben, o gün her ne olduysa atılıverdim sana. Hangi göksel güç-büyülerini yolladıysa bana "Yardım edebilir miyim?" diye soruverdim. Biliyorum. Sen şimdi bunları ilk kez duyuyorsun benden. Bekle... Gitme lütfen. Sonuna kadar dinle beni. Bilmediğin daha çok şey var hakkımda.

Yardımımı geri çevirdin o gün. Zoraki bir gülümsemeyle "Gerek yok..." dedin. Teşekkür ettin. "Bu durakta ineceğim zaten. Okulum yakın" deyip indin metrobüsten. Ben de peşinden fırladım hemen. İnanamadım söylediklerine. Aynı okuldaymışız meğer. Sen buna kaderin bir oyunu dersin, bense şeytanın laneti...

"Ben de aynı okuldayım" dedim. "O tarafa yürüyeceğim. Bilgisayarını bana ver, çantanı rahat düzenle istersen, olmaz mı?"

"Olur" dedin. "Çok incesin."

Bal rengi gözlerine güneş vurunca buğday tanesine dönüşüverdiler birden. Açıkçası yine ürperdi içim.

Duru bir ırmak gibi aktı aramızdan sessizlik... Tumturaklı bir küfür patlattım içimden. Kızmayın. Ara sıra fena söver dilim. Ey dilimin küfrüne anlam veremeyenler! Neden hiç aynaya bakma gereği duymazsınız ki? Nerede patlıyor benim küfürlerim sizce? Elbette sizin sahtekâr yüzlerinizde...

İçimdeki öfkeye engel olamıyorum bazen, kelimelerime kir ve nefret bulaşıyor kusura bakma. Sen ve senin gibi olanlara, ihanetin çamuruyla yıkananlara tepkisiz kalamıyor kalbim.

Seni yeniden görebilmek için, bütün günümü okulda geçirir oldum o günden sonra. Hangi bölümde okuduğunu sormak aklıma gelmemişti. Metin, çok dalga geçti benimle. "Oğlum" dedi. "Biz olsak kızın telefon numarasını bile sormuştuk, Allah'ın şaşkın ördeği!"

Laf yine dönüp dolaşıp telefona geldi farkındayım. Sinirlerim bozuluyor böyle olunca. O telefonun bizi kötürüm edeceğini ben bile tahmin edemezdim.

Şimdi düşünüyorum da, sizin gibilerin yanında ne kadar fırlama ve bayağı görünüyor olsam da ben ve benim dünyamın insanları sizden daha temiz, daha saf ve daha gerçekmişiz aslında.

Ne vakit aklıma sen gelsen ya da bir telefon muhabbeti açılsa dedemden dinlediğim o hikâye gelir aklıma. İyiliğin ve kötülüğün hikâyesi...

Rivayete göre bir gün iyilik ve kötülük karşılıklı oturuyorlarmış. Seninle ben gibi... Sonra "Böyle oturup duracağımıza çalışmaya gidelim" demişler. "Otur otur nereye kadar?"

Derken kötülük biraz erzak almış yanma. İyilik de geri durmamış tabii, o da almış erzakını, düşmüşler yola. Epey yürümüşler birlikte. Sonra yorulmuşlar, karınları da acıkmış.

"Duralım şurada" demiş kötülük. "Hadi aç da senin ekmeği yiyelim. Karnımız doysun."

"Olur" demiş iyilik. "Yiyelim tabii, hadi buyur."

Güçleri yerine gelince yola devam etmişler yine. Dere tepe düz gitmişler, yorulmuşlar, acıkmışlar bir daha...

"Şurada dinlenelim" demiş kötülük. "Senin kalan ekmeği de yiyelim de karnımızı doyuralım bari."

"Hayhay" demiş iyilik. "Buyur, kalan ekmeği de birlikte yiyelim."

Sonra bakmışlar ki iyiliğin ekmeği bitmiş. Kaldıkları yerden yola devam etmişler yine. Acıkınca "Duralım" demiş iyilik. "Karnım çok acıktı. Aç da senin ekmekten yiyelim bu kez."

"Olmaz" demiş kötülük. "Yedirmem sana ekmeğimden."

"Neden peki?"

"Öyle işte. Sana ekmek yok."

"Ama ben seninle ekmeğimi paylaşmıştım" diye yakınmış iyilik. "Sen neden bana vermiyorsun? Ben çok acıktım."

Nuh demiş peygamber dememiş kötülük. Bir lokma ekmek vermemiş iyiliğe. Öylece devam etmişler yola ama iyiliğin hali perişan... Giderek süzülüyor, güçten düşüyor zavallı.

"Yeter" demiş sonunda. "Bak ben çok kötü oldum. Bir lokma ekmek ver ne olur..."

"Tamam" demiş kötülük. "Sana ekmek veririm ama bir şartla."

"Neymiş o?"

"Bir gözünü bana verirsen, ben de bir parça ekmek veririm sana."

"Yapma" demiş iyilik. "Bir gözle ne yaparım ben?"

Kötülük insafa gelecek gibi değil tabii. İnat etmiş almış iyiliğin gözünü. Karşılığında da ekmeğini paylaşmış onunla.

Böylece bir süre daha yol gitmişler. İyiliğin karnı acıkınca "Bana bir parça ekmek daha verebilir misin?" diye sormuş. "Vermem" demiş kötülük. "Ekmek mekmek yok."

"Ama neden?"

"Öyle işte."

"Açlıktan öleceğim ama.."

"O halde diğer gözünü de ver."

İyilik "Yapma, etme" diye yakınmış ama dinleyen kim?

Derenin kenarında oturmuşlar karşılıklı. İyilik tek gözüyle önce dereye bakmış sonra palamut ağaçlarına. "Ah!" diye inlemiş kendi kendine. "Son gözümü de verirsem, yola nasıl devam ederim?"

"Merak etme" demiş kötülük. "Ben seni her yere yanımda götürürüm, sana rehberlik ederim."

Çaresizce "Tamam" demiş iyilik. İkinci gözünü de çıkarıp vermiş kötülüğe.

Kötülük keyfe gelmiş tabii. İyiliğin gözlerini alıp "Hadi bana eyvallah" demiş, çekip gitmiş.

Bir başına, kör halde, oracıkta kalakalmış iyilik. Kurtlar gelip onu parçalar diye korkunca palamut ağacına çıkmaya karar vermiş. Ağaca tırmanıp beklemeye başlamış. Gecenin bir yarısı cinler, şeytanlar çıkagelmişler. Ağacın etrafını çevirmişler ve kendi aralarında sohbet etmeye başlamışlar:

"Padişahın gözü kör" demiş biri. "Bensiz kara koyunun kanını çalsalar, gözüne sürseler açılacak hemen ama kimse bilmiyor.

"Tepelerin ardında bir köy var" demiş diğeri. "Susuzluktan kırılıyorlar, orta tepede bir kaya var. O kayayı deliverseler su akacak içinden ama bilen yok!"

"Kör padişahın sarayından az ileride bir tarla var" demiş bir tanesi de. "Orada külçe külçe altınlar var ama bilen yok!"

Gün ağarırken cinler, şeytanlar susmuşlar. Toplanıp gitmişler hemen. Ağacın tepesine tünemiş bekleyen iyilik konuşulanların hepsini duymuş tabii.

Dereye inip elini yüzünü yıkamış hemen. Gözleri nispeten görür olmuş. Sonra koşturmuş susuz köye. Ortadaki tepeyi işaret etmiş "Delin şu kayayı" demiş. "Oluk oluk su akacak oradan."

Dediği gibi de oluyor. Köylü iyiliğe minnettar kalıyor. Kurbanlar kesiyorlar hemen. "Var mı bizden bir dileğin?" diye soruyorlar. "Bensiz kara koyunu kesin de kanını bir şişeye katarak bana verin" diyor.

İyilik şişedeki kanı alır almaz koşturmuş saraya. Padişah gözünü açabilene dünyaları vaat etmiş meğer. İyilik "Ben iyi ederim" diyerek girmiş saraya. Padişahın yanma almışlar hemen. Koyunun kanını sürünce gözleri açılıvermiş padişahın. Pırıl pırıl görmüş etrafı.

"Dile benden ne dilersen" demiş padişah.

"Hiçbir şey istemem" demiş iyilik. "Senin sarayın arka tarafında bir arsa var. Bana orayı verirsen mutlu olurum."

Padişah, iyiliğin lafını ikiletmemiş. Arsayı vermiş ona. İyilik topraktaki külçelere de ulaşmış böylece. Kendine saray gibi bir ev yapmaya koyulmuş hemen. Kötülük de bu sırada kapı kapı gezip dileniyormuş. Elinde bir torba, ondan bundan bir şeyler topluyormuş. İyilik bir de bakmış, evin karşısında kötülük dolanıyor.

"Gel buraya" deyip içeri almış onu. Kötülük çok şaşırmış iyiliği görünce. Bakmış gözleri de görüyor. Paraya para demiyor. Varlıklı mı varlıklı...

"Ne öğrendimse cinlerden, şeytanlardan öğrendim" diyor iyilik. "İstersen sen de git o palamut ağacında bekle. Cinlerin muhabbetini duy."

Kötülük iştahlanmış tabii. Koşa koşa gidip tünemiş ağaca. Gecenin bir yarısı çıkagelmiş cinler, şeytanlar.

"Yahu" demiş biri. "Orta tepede kaya var, kayanın altında su var dedik, gittiler suyu çıkardılar. Bunu kimse bilmiyordu!"

"Aynen öyle oldu" demiş diğeri. "Padişahın gözü kör oldu dedik, şifasını söyledik. Gittiler açtılar adamın gözlerini."

"Altın külçelerini bile çıkardılar" demiş öteki de. "Acaba bizi burada bir dinleyen mi var? Hadi gelin arayalım."

Bir de bakmışlar ki kötülük ağaçta oturmuş onları dinliyor. Abanmışlar üzerine, paramparça etmişler kötülüğü.

Dedem sık sık anlatırdı bu hikâyeyi. Ne vakit oyunlarda haksızlığa uğrasam "Üzülme evlat derdi. "İyilik yapan iyilik bulur, kötülük yapan kötülük bulur. Gel sana hikâyesini anlatayım."

Biz fakirdik ama iyi çocuklardık... Saflığımız yüzümüze vurur biz o saflığı yüzümüzde onurlu bir mühür gibi taşırdık. Evet, kötüler hep kötülük bulacak ve sen bu mektubun sonunda bunu anlayacaksın.

Günlerce peşinden koştum senin. Bal gözlerine bakabilmek sevdasıyla işi gücü boşladım, sonunda işimden de oldum. Haberin yok değil mi? Ben hem okuyorum, hem çalışıyordum bal gözlü kız. Daha bilmediğin çok şey var. Dinlemeye devam et. Unutamayacağın bir iz bırakacağım sende birazdan.

Benim babam yok güzel kız. Bunu da bilemezsin tabii. Hiç sormadın, hiç tanımak istemedin ki beni. Sadece senin ihtiyaçların vardı ilişkimiz boyunca. Senin beğendiklerin, senin programların, senin ödevlerin... Bir erkek kardeşim var, bir de annem... Babamdan kalan emekli maaşla geçindik biz. Öyle okuduk. Yaşadığımız yoksulluğun azgınlığından da haberin yok senin. Evet yoksulduk ama yoksun değildik. Onurumuzu altın bir kutuda saklamayı bildik biz.

Bir gün kantinde karşılaştık seninle. Etrafın öyle kalabalıktı ki sana ulaşmak ne mümkün. Ben yine de senden başka kimseyi görmedim. Yalnızca sana kenetlendim. O kalabalığın içinde sana olan tutkumu nasıl fark ettin bilmiyorum. Hislerindeki keskinlik her zaman korkutmuştur beni. Gördüğün gibi ilişkinin bir başlaması bir de bitişi unutulmuyor. Kala kala elimizde bu kalıyor. O ilk zamanlarımızı hiç unutmadım, sayende bu ilişkinin bitişini de ne ben ne de sen asla unutacaksın.

"Sinemaya gidelim mi?" dedin. "Cehenneme çağırsan gelirim" dedim içimden o an. Sonrasında her hafta cuma akşa-

mı Atlas Sineması'nın önünde buluştuk. Film izledik. Çıkışta Cadde-i Kebir'e gittik. Ben kahve içtim sen makarna yedin. İstiklal'de yürüdük Galata'ya kadar. Oradan Karaköy'e indik, iskelede oturup denizi dinledik ve karanlığa karıştı öpüşlerimiz. Senin için o öpüşlerin hiçbir anlamı yokmuş şimdi daha iyi anlıyorum, ama benim için vardı. İlk defa bir kadının dudaklarının arasından buğuyla yıkandım ben. İlk defa bir kadının sıcaklığını kendi dudaklarımda hissettim. Sonrasında her cuma akşamını iple çektim bu yüzden. Dakikaları saydım hep seni bir kez daha öpebilmek için. Bir haftada 10 bin 80 dakika varmış, ezberledim...

"Ben aslında ruhumu üfürüyorum suratlarınıza, sadece kendi ruhumu da değil üstelik, kendi sınıfımın tüm kinini...

Küfür etmeye cesareti olmayanlarınkini de üflüyorum size.

Şölenlerle getiriyorum küfürlerimi, altın bir tas içinde sunduğumda övgü zannediyorsunuz bunları.

Bilmenizi isterim ki, sözcüklerimle yararım ben kalbinizi

Paramparça eder sözcüklerim bedenlerinizi.

Karnınızdan biçimsiz bir oğlan çocuğu olarak doğarım yeniden..."

Böyle söylüyordu bir şair. İçimi yazıyordu satır satır... Ben de yüzüne üfleyeceğim ihanetini. Yaptıklarının bedelini ödeteceğim sana birazdan. Karşılıksız bırakmayacağım kötülüklerini. Az kaldı bal gözlü kız. Bekle hesaplaşacağız birazdan.

"Bazen sevmek darağacım yanında taşımaktır
Ya kendini asarsın bu uğurda, ya sevdiğini
Bazen bir sevdanın gideceği tek yer vardır
O da Ölüm!"

Derken sonunda iş buldum. Geceleri Ortaköy'de çalışmaya başladım ama senin bundan da haberin yoktu tabii ki. Söylemedim. Sen zaten hiçbir şey sormazsın ki... O kadar çok kendinsin ve kendinlesin ki, senin için sadece sen varsın...

Evet işimi anlatıyordum değil mi? Bir otoparkta araba yerleştiriyordum. Burada "değnekçilik" diyorlar yaptığım işe. Sizin orada "vale". Sarhoş zenginlerin bahşişiyle ev geçindirmek ve okumakmış bizim kaderimiz de.

Seni o gece Ortaköy'de gördüm. Benim çalıştığım otoparkın yanındaki gece kulübünde. Bir ses çalındı kulağıma. Senin telefonunun sesi... Sevdiğin şarkıydı o ses. Bazen birlikte söylerdik seninle. *"Ben bu yüzden hiç kimseden gidemem, gitmem..."*

Dönüp bakıverdim sese. Seni gördüm güzel kız. Yalnız değildin. Lüks bir arabaya doğru yürüdünüz. Kocaman bir cip... İriyarı bir adam vardı yanında. Otoparka girince arabanın kuytusunda sarıldı sana. Dudaklarından öpüyordu senin. Beline doluyordu kollarını. Boynunu kokluyordu. O an birer birer söndü gökteki yıldılar. İstanbul'un neon ışıkları aydınlatmaya yetmiyordu içimdeki karanlığı. Kör olmuştum. Gözlerimi oymuştun benim. Ağacın dibinde bir başıma kalmıştım. İyiliğin kaderine mahkûm etmiştin beni.

O telefon sesinin beni kötürüm edebileceğini ölsem düşünemezdim. Biliyorum, seni gördüğümün farkında değilsin. Sonra başka bir kadın yürüdü cipe doğru. Yaklaştığını fark edince hemen toparlandınız. "Teyze nerede kaldın?" dedin sen. Üzerime dağları devirdin. Dünyaları yıktın başıma sevgilim. O kadın teyzendi senin. Eniştenle aldatıyordun sen bizi. Dalga geçiyordun belki de arkamızdan. Saflığımızla eğleniyordun.

Hayır! Konuşma. Açıklama beklemiyorum senden, sus. Sahte gözyaşları da dökme lütfen. Ellerin titremesin sakın korkma benden. Öldürecek değilim seni. Kaçmaya çalışma. Şu ana kadar nasıl susup dinlediysen, öyle devam et. Gidiyorum birazdan.

O adam teyzenin kocası değil mi sevgilim? Seni zor günlerinde bile hiç yalnız bırakmayan Elif teyzenin kocası... Anlatmıştın bana onu ne kadar çok sevdiğini. "Elif teyzemden başka güvenebileceğim kimse yok ailede" demiştin. "İki eli kanda olsa koşar gelir bana" demiştin.

Ey kötülüğün bal gözlü kızı! Bu ihanetini ben karşılıksız bıraksam kader öcünü alır senden ama susmayacağım. Bunun bedelini ödeteceğim sana.

Bu arada sana asıl sürprizi şimdi yapıyorum. Hani şu her ay iştahla alıp okuduğun edebiyat dergisi var ya. Çok satanlardan, bütün gençlerin okumaya doyamadığı dergi. Yazılarına bayıldığın bir yazar var hani o dergide. "Hastayım kalemine" dediğin. "Bir kere tanışsam yeter" dediğin yazar. İşte onun kaleminden bir ihanet öyküsü okuyacaksın yarın. Benim takma isimle o dergiye yazı yazdığımı da nereden bileceksin değil mi? Bir kere

tanışsam dediğin adamı her cuma akşamı Karaköy İskelesi'nde öptüğünden haberin bile yok. Kalemine hasta olduğunu söylediğin adamın gözlerine bir kez olsun bakmayı deneseydin, bulurdun beni. Tanırdın hemen. Kiminle oyun oynadığının farkında olsaydın keşke bal gözlüm.

Kötülük, tıpkı iyilik gibi bulaşıcıdır biliyor musun? Bana bulaşan kötülükten sen sorumlusun güzel kız.

Sen beni tanımaya tenezzül etmedin. Beni ne sevgiye ne de dürüstlüğe layık buldun. Ama emin ol yarın herkes seni tanımaya tenezzül edecek. İhanetin, dilden dile dolaşacak. Tanıdığın tanımadığın herkesle hesaplaşmak zorunda kalacaksın.

Bu şehir senden hesap soracak...

Kötülere teşekkür ederim
Beni iyi bir insan yaptıkları için...

62 gün sonra

Burak, üniversite sınavlarını kazanıp Eskişehir'e gidince çok üzülmüştük. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diye düşündük. Bir yanımız hep eksik kalacaktı.

Burak benim mahalleden arkadaşım. Çocukluktan beri tanışırız. Balat'ın eskilerindeniz yani. Naz mahalleye sonradan geldi ama nevrimizi döndürdü. O yaşımıza kadar bu kadar güzel bir kızı yakından görmemiştik hiç. Sen de su damlası ben diyeyim kar tanesi... Bakmakla bitmez, doyumsuz bir tadı var güzelliğinin. Kısa zamanda arkadaş olduk biz. Ben, Burak ve Naz...

Balat'ın en kıskanılan arkadaş grubuyduk. Naz'ın bizi tercih etmesi havamıza ayrı bir hava katmıştı tabii. Açıkçası Burak'ın çekim alanına giren kimse kolay kolay kopamaz ondan. Benden iki yaş büyüktür Burak. İki sınıf ileride. Yaşından olgun ve kültürlü... Fena kitap okur, tarihe meraklı, edebiyattan anlar, ağzı laf yapar, hararetli tartışır... Görsen ansiklopedi yutmuş sanırsın. Tabii bir de afili adam. Hakkını

teslim etmek gerek. Mahalleye bir girişi vardır Burak'ın, bakan bir daha dönüp bakar.

Ben mi?

Ben şairim. Şimdilik şiir kitabım yok ama ileride olacak inşallah. Yazdıklarımı kitap yapmaya layık görmüyorum henüz. Birkaç fırın ekmek daha yemem lazım. Bazıları koca bir ömrü şiire verir de yine de şair olmayı başaramaz. Zordur şair olmak, kabul görmek. İki kafiyeli sözü alt alta dizerek olmaz o işler. Şair, estetiktir, düşüncedir, fikirdir, bakış açısıdır, duruştur, karakterdir, özgünlüktür, his ve söz sanatçısıdır, felsefedir, bilgidir, direniştir, ayaklanmadır, dikkat çekmedir, işaret etmedir, altını çizmektir... Kısacası şairlik ömürlük iştir. Yolum uzum yani. Şiir kitabı hayali kurmak için pantolonlarım kısa henüz...

Naz'ı pek anlatmadım değil mi? Farkındayım. Ama Naz anlatmakla bitmez bu yüzden yeltenmedim. Naz'ı birine anlatmak, şiir yazmak kadar güç iş... Ne kelimeler yeter, ne yürek yeter, ne bilim kâfi gelir. Orantısız bir güçtür Naz. Haksız rekabettir. Pabucunu ters giydirir adama. Kıbleyi şaşırtır. "Allah Allah" demekten imana gelirsin.

Lisede okuyor. İkimiz de aynı dönemin öğrencileriyiz. Ben Naz'a fazla âşığım ama o bana karşı fazla nazlı... Zarif ve düşünceli bir kız. Beni üzmek istemediğini hissettim her zaman. Kelimelerini seçerek konuşur hep, incitmekten imtina ettiğini biliyorum. Beni reddetmiyor, uzaklaştırmıyor yanından ama sanki bana koşarak gelemeyeceğini de söylemeye çalışıyor diğer yandan. Acele etmedim bu yüzden. Beni hemen şimdi sev-

mesi için zorlamadım onu. Zamana ihtiyacı var onun. Şıpsevdi kızlardan değil o. İki iltifat duyunca yelkenleri suya indirmiyor. Şiir okuyarak tavlayamadığım tek kız... Naz günü geçirmek için sevgili olunacak biri değil. Ona ulaşmak emek işi, sabır işi, ustalık işi, hüner işi...

Seve seve emek vermeye razı oldum. Bir ömür sürse gocunmadan koşarım peşinden. Elimden geleni yaparım aşkıma onu ikna edebilmek için. Sabrederim, geliştiririm kendimi, hayalindeki gibi bir adam olmaya çalışırım.

Naz'ın babası gümrükçü... Memur mu ne? Sert adam adama. Kızı ne kadar zarif se babası bir o kadar ürkütücü. Onların evinin etrafında pek dolanmıyorduk bu yüzden. Bazı akşamlar gümrükçüler aileleriyle buluşuyorlarmış, lokal mokal işleri sanırım. Yemekler, eğlenceler falan düzenleniyor. İşte öyle akşamlarda Burak'la ben hemen Naz'ın evine damlarız. İki katlı, bahçeli müstakil bir evleri var. Etrafı duvarla çevrili. Bahçe yemyeşil. Annesi anlıyor bahçe işlerinden.

Bir akşam, üst katta Naz'ın odasında oturduk hep beraber. Naz Rahmaninov dinler hep. Fonda "Rhapsody on a theme of paganini" çalıyor. Biz de üzerine edebiyattan konuşuyoruz. Söz tabii ki Burak'ta... Bize çok etkilendiği romanlardan birini anlatıyordu yine. Burak'ı dinlemek, o romanı okumaktan çok daha keyiflidir her zaman. Usta bir nüktedandır o aynı zamanda. Diliyle büyüleyemeyeceği kimse yok. Bir de üzerine bilgisi ve kültürü de eklenince gözümüzde ilahlaşıverir Burak.

Vedat Türkali'nin *Bir gün Tek Başına* kitabını anlatıyordu Burak. "Uzun süre üzerimde izi kalacağını düşünüyorum" dedi. "Babana bile güvenmeyeceksin dedikleri bir dönemde geçiyor hikâye. 60 darbesi dönemi işte... Polis kim, sağcı kim, solcu kim, halk kim belli değil. Karman çorman bir dönem. Karanlık ve bu yüzden de haksızlıklarla dolu. Kim dost kim ispiyoncu anlamak mümkün değil. Ne sevgiline sırtını dönebilirsin, ne dostuna, ne babana. Kendinden bile kuşkuya düştüğün korkunç bir dönem. Vedat Türkali kelimelerle resmini çiziyor bu dönemin. Üzerine bir de aşk konduruyor tabii.

"Karanlıkta filizlenen bir aşk... Üstelik yasak bir aşk..."

"Of be" dedim. "Ne aşktır kim bilir, anlat hadi anlat."

Naz'ın bakışları daldı derine. "Yasak aşk yoktur" dedi birden. "Çünkü aşk kuralsız, yolsuz yordamsız, olduğu gibidir. Yasakları toplum koyar, bireyler koyar. Başkalarının kendi değerlerine göre koyduğu kurallar aşkı yasaklı kılmaz. Şuna âşık olabilirsin, buna âşık olamazsın şeklindeki kurallar aşkı bağlamaz. O bildiği yoldan gelir."

Burak da ben de gözümüzü kırpmadan bakıyorduk Naz'a. Allak bullak etmişti ikimizi de. Sanki hem haklıydı hem haksız. Hem doğruydu hem yanlış. Hem makuldü, hem anarşist... Bir süre ne diyeceğimizi bilemedik. Naz yine soluğumuzu kesmişti bizim.

Sonra paldır küldür sesler işittik at kattan.

"Babamlar geldi galiba" dedi Naz.

Burak'la ben paniğe kapıldık tabii. O aksi babasıyla burun buruna gelmek bize pek koymazdı ama olan Naz'a olur diye korktuk en çok. Biz her türlü uzar giderdik mevzudan. Adama görünmemek en iyisiydi şu durumda. Ama ne yapacaktık. Üst kattaydık. Evin tek merdivenlerinden o ızbandut gibi herifle yarım dünya karısı tırmanıyorlardı yukarı.

"Atlayacağız" dedi Burak.

"Nereye atlayacağız oğlum?" dedim.

"Balkondan bahçeye zıplayacağız işte."

"Sen eve kadar zıpla buradan. Ben aşağı atamam kendimi. Koltuğun arkasına falan saklanırım."

"Çok riskli. Evde kalamazsın."

"Yakalanırsam merdivenlere koşarım. Oradan kaçarım. İntihar edemem ben" dedim.

"Seni görürlerse Naz'ın başı yanar."

"Naz mı?"

Çaresizlik içinde dönüp ona baktığımı hatırlıyorum. Hiçbir şey söylemeden izliyordu bizi. Ne "atlayın" dedi ne de "saklanın". Bize bu kadar güvendiğini bilmiyordum. Ona zarar verecek bir şey yapmayacağımızdan adı gibi emindi sanki. Sonucu bekliyordu sessiz sedasız.

Naz'ın o halini görünce değil balkondan atlamak, uçurumdan aşağı bile atardım kendimi. Hiç düşünmeden çıktık balkona. Önce Burak atladı. Neyse ki uzun boylu evlerden değilmiş. Ölen kalan olmadı ama ben fena halde bacağımı burktum.

"Ah!" diye inledim balkonun dibinde. Bacağımı kımıldatamıyordum. Kalçamdan sıktı sandım bir an. Dayanılır gibi acım. Burak duvardan atlayıp geçmişti ama ben gelmeyince geri döndü. "Kalk hadi, yakalanacaksın" dedi ama acıyla çırpınıyordum yerde. "Bacağım kırıldı oğlum" dedim. "Nasıl kalkayım, Terminatör müyüm ben?"

Bu sırada Naz'ın babası gürültüye koşup gelmişti çoktan. Gafil avlanmıştım. Ele geçirilmiştim ama Naz'ı satmayacaktım tabii. "Perdeyi açık görünce gözlemek istedim" dedim. Liseli sapık olmuştum sonunda. "Senin gibi ırz düşmanlarını mahalleden sürmek lazım" diye kovaladı adam beni. Uzun süre evden çıkamadım utancımdan. Bütün Balat biliyordur artık beni. Kızların odalarını gözleyen şuursuzlardan sanıyorlardır. Kimse kızı yanımdan bile geçsin istemez bundan sonra.

Ah Naz'ım ah!

Yeter ki sana bir şey olmasın.

Ben senin uğruna onursuzluğa bile razıyım. Cemal Süreya'nın da dediği gibi, *"Daha nen olayım isterdin, onursuzunum senin."*

Ertesi gün bahçenin duvarlarını iyice yükseltti Naz'ın babası. Evlerinin önünden geçemez oldum sonunda. Kazara bir yerlerde karşılaşsak yolumu değiştiriyorum hemen. Naz'a da yanaşamıyorum tabii olur olmaz yerlerde. Ancak okul çıkışları çay bahçesinde Burak'la buluştuğumuzda görüyordum onu da. Burak'la mahalleye girebiliyordu Naz. Hatta çok zaman Burak bırakıyordu onu evine ama ben uzak ara izliyordum artık onu.

Babasının gölgesi peşimde gibi geliyordu sürekli. Soğuk nefesini ölüm gibi hissediyordum ensemde.

Yaz ortasında üniversite sınavının sonuçları açıklanınca işler değişti. Garip bir hüzün sardı hepimizi. Burak Eskişehir'e gidecekti. Fen Edebiyat Fakültesi...

Şahane grubumuz dağılıyordu. Artık Burak aramızda olmayacaktı. Esenler'den otobüse bindirdik onu bir gün. Naz'ın gözleri doldu bir ara. Dokunsalar ağlayacak sanki.

İçimiz hüzünlü döndük mahalleye. Naz'ın hiç tadı yoktu. "Eve gideyim ben" dedi. "Yorgunum. Dinlenmek istiyorum."

"Üzülme" dedim. "Bu sene biz de çok çalışacağız. Seneye Burak'ın yanma gideceğiz. Osman Gazi Üniversitesi yazacağız ilk tercihimize tamam mı?"

Tatlı tatlı gülümsedi Naz. "Tamam" dedi. "Çok çalışalım."

O sene her okul çıkışı ders çalıştık Naz'la. Fasikül fasikül test kitapları alıp çözdük. Takıldığımız yerleri hocalara sorduk. Cepten bile soru atar olmuştuk birbirimize.

Derken bir akşamüzeri baktım ki Nazların evinin önünde bir kamyon. Hem de nakliye kamyonu. "Hayırdır" dedim içimden. "Bu da ne şimdi?"

Yüreğim pır pır koştum gittim yanlarına. Naz'ı gördüm bahçede. Babası içeride mobilyaları söküyormuş. Koşarak çıktı dışarı. "Taşınıyoruz" dedi.

"Hiç söylemedin ama."

"Ani bir karar. Annemle babam öyle karar vermiş. Benim de haberim yoktu."

"Ne olacak peki?" dedim çaresizlik içinde.

"Uzağa gitmiyoruz ki" dedi. "Yürüyerek on dakika mesafe. Sahile yakın bir yere gidiyoruz."

Naz'ın babasının işleri yolundaydı anlaşılan. Zaten mahallede dedikodular almış yürümüştü "Gümrükten iyi çarpıyor" diye. Günahı boynuna tabii, bilemem ben. Ne gördüm, ne duydum.

Naz'ın taşınmasıyla daha da yalnız kaldım mahallede. Artık eskisi kadar sık göremiyordum onu. On dakikalık mesafe vardı belki aramızda ama kilometrelerce uzaklaşmıştık. Lüks evlerin caddesinde yaşıyordu Naz. Benim oraya yürüyerek on dakikada ulaşmam mümkün değildi. Bir ömür Naz'a koşsam yetişemezdim artık. Yine de vazgeçmedim tabii. Her zaman peşinde oldum. Sınava birlikte girdik. Osman Gazi Üniversitesi'ni kazandım ben. Sağlık Bilimleri Fakültesi... Ne var ki Naz, hiçbir yeri tutturamadı. "Aklımı veremedim" dedi. "Konsantre olamıyorum. Başka şeyler var düşüncemde."

Kararlıydım. Naz gelmiyorsa ben de gitmeyecektim. Kaydımı yaptırıp donduracaktım hemen. Naz'ın Eskişehir'i kazanmasını bekleyecektim. Onu bu yıl da çalıştıracaktım. Gerekirse önümüzdeki yıl da, sonraki yıl da. Onu almadan hiçbir yere gidemezdim.

"Üzülme" dedim. "Ben seni bu yıl da çalıştıracağım. Kazanacaksın. İnanıyorum ben sana."

Başını salladı Naz. Gülümsedi sadece.

O hafta kayıt işi için Eskişehir'e gittim. Burak'ı buldum. Öyle değişmiş ki sokakta görsem tanıyamazdım. Bıyık bırakmış. Giyimi kuşamı değişmiş. Yüzü, duruşu, konuşmaları... Her şeyi farklı... Ortamı bizim ortamlara benzemiyor tabii. Arkadaşları onunla yaşıt, bazıları üst sınıflardan... Kocaman adam olmuş Burak. Çocuksuluğunu yitirmiş. O heyecanlı edebiyat sohbetlerini unutmuş çoktan. Yaşam gailesine kapılmış. Okulu bitirip meslek sahibi olmak derdine düşmüş. Hayallerini yitirmiş. Ne şiir okuyor, ne kitap... Varsa yoksa ders çalışıyor. Nerede ne iş buluruz diye konuşup duruyorlar kendi aralarında.

Ne yalan söyleyeyim üzüldüm biraz. Bana karşı da uzaktı davranışları. Aramıza yollar girmiş belli.

Bir kez olsun Naz'ı sormadı. Nasıl demedi. İyi mi, kötü mü, okul işi ne oldu? Kendinden başka kimse umurunda değil gibi.

Aklına gelir diye ben açtım lafı.

"Naz da okulu kazanamadı" dedim. "Seneye o da burada olacak inşallah."

"İnşallah" dedi yarım ağızla. "Haberim var."

Telefonlaşıyorlar diye düşündüm. Birbirlerinden haberleri olduğuna göre, söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Kaydımı yaptırıp döndüm İstanbul'a. Kucağımda test kitapçıklarıyla geldim Naz'a. "Çalışalım hadi" dedim. Durmak yok. Kazanacaksın okulu."

"İstemiyorum" dedi Naz. "Henüz değil. Almanya'ya gidip gelmem gerekiyor. Döndüğünde kaldığımız yerden devam ederiz olmaz mı?"

"Ne Almanya'sı bu? Tatil mi?"

"Hem tatil, hem eğitim."

"Ne eğitimi?"

"Babam ayarlamış bir şeyler. Dil kursu olabilir meslek okulu olabilir, belki başka şeyler planlanabilir. Şimdilik hiçbir şey kesin değil."

Kalbime düğüm atıyordu Naz. Ağzından çıkan her söz soluğumu kesiyordu. Bu Almanya fikri de nereden çıktı böyle? Bizim hayalimiz Eskişehir'e gitmekti ama...

"Ne zaman döneceksin?"

"İki ay sonra."

"İki ay çok uzun."

"Ne uzunu canım. 62 gün sonra buradayım yine. 62 yıl kalmayacağım merak etme."

Yapacak bir şey yoktu. Naz gidecekti ve ben 62 günü 62 yıl gibi sayacaktım saat saat, dakika dakika, saniye saniye...

Öyle de yaptım. Saniyeleri kovalayarak 62 gün boyunca bekledim ama Naz dönmedi. Aklıma kötü kötü şeyler geliyordu. Türkiye hattını yurtdışına açmadan mı gitmişti, yoksa yeni hattını bana mı vermemişti bilmiyorum. Bunları düşünmek bile istemiyordum.

Kimseden haber alamıyordum. Yeni taşındıkları eve gitsem, annesini ya da babasını bulsam kovalarlardı beni ama daha iyi bir fikir gelmiyordu aklıma. Sonunda nefesimi tutup gittim bir akşamüstü. Naz'ın annesi açtı kapıyı, babası evde yoktu, şükürler olsun.

"Naz?" dedim annesine.

"Ne Naz'ı?" dedi.

"Dönmedi daha."

"Bundan sana ne?"

"Merak ettim."

"Seni ilgilendirmez. Bir daha buraya gelme. Naz'ı da unut."

Ne kolay söylüyordu. Ocağa çay koymak kadar kolay değil ama Naz'ı unutmak. Ne demek unut? Sen onu gel de benim kalbime söyle bakalım.

Aklıma bir şey daha geliyordu tabii. Bir ihtimal Burak biliyor olabilir diye düşündüm. Fakat ben bilmiyorsam o da bilemez diye de geçiyordum içimden. Sonuçta Naz'ın Türkiye hattı kapalı. Yurtdışı numarası olsaydı bana da verirdi. Ya da Burak'a da vermezdi.

Ellerim titreyerek aradım Burak'ı.

"Naz'dan haberin var mı?" dedim.

"Var" dedi.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülse bu kadar yanmazdı canım.

"Ben numarayı kaybetmişim, ulaşamıyorum."

"Almanya'da daha. Bir iki yerden cevap bekliyorlar. Oturma izni, okuma izni, okul kabulü, referanslar falan... Bir dolu iş işte... Dil kursuna girmeye çalışıyor. Ha bire zorluk çıkarıyorlarmış. İşim zor diyor."

"İyi" dedim. "Ararsa benden de selam söyle."

Kimseden selam sabah gelmedi uzun süre. İnşallah Almanya işi olmaz da geri döner diye dualar etmeye başladım. Dönmedi.

Ben yine de saatleri, günleri, haftaları, ayları, yılları saymaya devam ettim. Tam 62 ay sonra bir gün Balat'a geri döndü Naz. Tam beş yıl sonra geldi Almanya'dan. Yanında iki yaşındaki oğlu ve kocası Burak'la...

Sen gidince hiçbir şey değişmeyecek
Ayrılmış olacağız sadece
Ben yine simit atacağım martılara Üsküdar vapurundan
Şafak Sineması'nda film izleyeceğim
Çorlulu Ali Paşa'da çay içeceğim
Salı Pazarı'nda nargile tüttüreceğim vişneli
Sen gidince hiçbir şey değişmeyecek
Ayrılmış olacağız sadece
Ben yine seni sevmeye devam edeceğim...

Madem acı çekeceğiz
o halde acılarımız da fiyakalı olmalı

Çok sevdiğim bir Hint masalı vardır. Kediden korkan farenin masalı... Rivayete göre küçük bir fare varmış ama kediye yakalanmaktan çok korkuyormuş. Tamam, bütün fareler korkar kediden ama bunun durumu farklı. Kedi saldırısına uğrayabileceği ihtimalini aklından bir an olsun çıkaramıyormuş ve düşünmekten hasta oluyormuş artık. Yatak döşek yatıyormuş. Ne yemek aramaya gidebiliyor, ne su içiyor. Hayatı zindana dönmüş. Dostları, onun bu halini gidip büyücüye anlatmışlar. Büyücü de acımış tabii. "En iyisi ben onu bir kediye dönüştüreyim de korkuları geçsin" demiş.

Farecik bir sabah uyandığında kendini kedi olarak bulmuş. Dostları buna çok sevinmiş. Artık kedi saldırısından korkmasına gerek kalmamış. Sonuçta kendi de bir kediye dönüşmüş.

Ne var ki hiçbir şey tahmin ettikleri gibi olmamış. Kediye dönüşen farecik yine yatak döşek yatıyormuş. Dostları onu bitap halde görünce şaşırmışlar. "Hayırdır" demişler. "Korkacak

bir şey yok. Artık sen de bir kedisin. Bundan böyle hiçbir kedi saldıramaz sana. Hayatın boyunca bir fare olarak hep kedilere yem olmaktan korkmuştun. Bak o günler geride kaldı. Neden hayatına mutlulukla devam etmiyorsun?"

"Köpeklerden korkuyorum" demiş kediye dönüşen fare. "Peşimde köpekler var. Beni her an bir yerde yakalayıp parçalayabilirler. Başımı dışarı çıkarmaya korkuyorum."

Bunun üzerine yine büyücünün yolunu tutmuşlar, durumu anlatmışlar. Büyücü düşünmüş taşınmış "Tamam" demiş. "Ben onu en iyisi bir kaplana dönüştüreyim. Bundan böyle hiçbir hayvandan korkmaz. Rahat rahat yaşar gider."

Fareciğin dostları bu işe çok sevinmiş ama işler yine düşündükleri gibi olmamış. Kaplana dönüşen fare kendini bir orman kuytusuna gizlemiş tir tir titriyormuş. Koşup yanma gitmişler hemen. "Hayırdır" demişler. "Sen koskocaman bir kaplansın. Hayvanların şahısın. Ne kedi, ne köpek, ne ayı, ne domuz... Artık hiçbir hayvandan korkmana gerek yok. Kimse sana saldıramaz. Asıl orman hayvanları korksunlar şimdi senden. Ne diye gizleniyorsun burada? Neden hasta hasta yatıyorsun hâlâ? Kalk ve ormanın hâkimi ol."

"Çok korkuyorum" demiş kaplana dönüşen fare. "Her yerde avcılar geziyor. Ellerinde silahlar var. Uzaktan bile vurabiliyorlar hayvanları. Başımı bile çıkartmaya korkuyorum."

Fareciğin dostları çok üzülür. Apar topar büyücüye giderler yine. "Olmadı" derler. "Kaplan olarak bile korku içinde... Kaygılarını yenemiyor. Kuruntularının esiri olmuş. Ne yapsak, ne etsek?..."

Büyücü bakmış ki iş olacak gibi değil, kaplanı yine eski haline çevirmiş. "Minik bir fare olarak yaşamaya devam etsin" demiş. "Çünkü o cesaretsiz ve korkak... Kaplan bile olsa âciz bir farenin yüreğine sahip. Benim yapabileceğim bir şey yok. Yüreğinin hakkını yaşasın."

Ne güzel bir söz değil mi?

Yüreğinin hakkını yaşasın...

Herkes yüreği kadar var bu dünyada. Herkes cesareti kadar, hayalleri kadar, sevgisi kadar ve cömertliği kadar iz bırakabilir ardında. O yüzden kiminin ayak izleri ilk rüzgârda dağılır gider, kiminin adı bile silinmez yüzyıllarca.

İz bırakanların, Allah'ın şanslı kulları olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Çünkü hiçbir başarı, hiçbir fark, hiçbir yaratım tesadüf olamaz. Kalıcılık şan işi değil, yürek işi. Bilmeye, öğrenmeye, çalışmaya, gelişmeye, denemeye, ortaya çıkmaya, kendini göstermeye cesareti olanların hak ettiği bir lütuf sadece.

Kalabalıkların içinde, sürünün arasında fark yaratmak mümkün değil. Herkesin yaptığını yaparak, herkesin gittiği yoldan giderek, herkesin düşündüğü gibi düşünerek, herkesin yaşadığı gibi yaşayarak, herkesin cehaleti kadar cahilleşerek, herkesin konuştuğu gibi tek bir ağızdan konuşarak fark yaratmak mümkün değil.

Ha! "Fark yaratmak isteyen de kim?" diyorsan o iş ayrı. O halde sana fare dediklerinde gücenmeyeceksin. Sen kendini buna layık görüyorsan, başkalarının sana bunu söylüyor olma-

sına kızamazsın. Sen kendini küçük, âciz ve körelmiş bir dünyaya hapsediyorsan, sınırlarını aşanların kuyruğuna yapışmayacaksın. Onları aşağı çekmeye çalışmayacaksın. Arkalarından dedikodularım yapmayacaksın. Senin başaramadığını başaranlara, senin olamadığını olabilenlere savaş açmayacaksın, onları linç etmeye kalkmayacaksın, başkasına çamur atarken, önce kendi ellerinin kirleneceğini unutmayacaksın.

Başını pencereden çıkar da bak bakalım. Sokakta, işte, trafikte, metroda, otobüste, pazaryerinde, çarşıda ve meydanlarda eline taş alanların ve diline kötü söz dolayanların, kavga edenlerin yüzlerine bak. Ne kadar nefret ve kıskançlıkla dolu olduklarını gör. Fareninkinden büyük olmayan yürekleriyle nasıl ahkâm kestiklerini izle.

Unutma!

Kavga eden, savaşan, bulaşan, küfürbaz, gammaz, dedikoducu, üçkâğıtçı herkesin yüreği fareninkinden bile küçüktür.

Onlarla savaşmaya bile değmez.

Sen her şeye ve herkese rağmen yüreğinin hakkını ver. Büyük yaşa, büyük düşün ve büyük sev. Senin yüreğin herkesi aynı anda sevmeye yetecek kadar geniş.

Acı çekeceksen de afili acıların olsun. Kaybedeceksen büyük kaybet. Heyamola, heyamola diye akar hayat. Farelerin vik vik seslerine tıka kulaklarını. Bak birileri şiir okuyor hâlâ. Birileri sanat yapıyor, insanları seviyor, yaraları sarıyor, savaşlara direniyor, küsmüyor, gücenmiyor, direniyor ve yoldaşlık ediyor sana. Adını bilmiyor olabilirsin. Sen ona yoldaş de yeter.

Çünkü o senin için, sana rağmen dünyanın bütün silahlarının önüne geçmeye yetecek kadar cesur.

Ataol Behramoğlu'nun da şiirinde söylediği gibi, "Hayat sunulmuş bir armağandır insana..."

"Yaşadıklarımdan öğrendiğim bir şey var:

Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün evrene karışırcasına

Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir armağandır

Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana..."

Sessizlik bir çengel gibi burkuyorken içimi, ağlamamak elimde değil. Sokaklarda sürten kalabalıklardan dışlanmış bir yaşam artığıyım. Bir kadını dudaklarından öptüm, bir sokakta kayboldum. Bir kadının ellerinden tuttum, eskimiş bir hayattan düştüm. Öyle gülüp gülüp bakma, şimdi bana sensizlik yakışır. Aklımı karanlık bir köşede unutup, ellerim cebimde hayattan geçmek, çok avuttum kendimi ama tam da avunduğum yerde kendime yenildim. Yağmurun ürküttüğü bir sokak köpeği gibiyim. Ya da kulpu kırık bir fincan, söylesene daha kendimi sana nasıl anlatayım?

Yaralıyken gelip kondun omzuma
İyileşir iyileşmez uçup gittin sonra

Kırgındın seni tanıdığımda.

Kalbin yaralıydı.

Çalınmış, hırpalanmış, terk edilmiştin.

Sevilmemişsin hiç.

İncitmişler seni.

Aşka yabancı, kırgın ve korkaktın.

"Seni sevemem" dedin bana. "Kalbimin içi boşaltılmış. Hoyratça yerden yere vurulmuş, onurunu yitirmiş. İyileşemem artık. Uğraşma benimle" dedin.

"Olmaz" dedim sana. "Ben iyileştirebilirim seni. Yaralarını sararım. Günahlarını affederim. Sana inanırım, güvenirim. Seni severek onurlandırırım. Eskisinden daha onurlu, daha değerli ve kocaman bir kalbin olur."

Bir damla yaş süzüldü kederli gözlerinden omzuma.

İçin için ağladın hep.

Bense sabırla sevdim seni.

Her gün biraz daha çok, her gün biraz daha büyük...

Kanatlarını sardım, güçlendiler.

Yaralarını öptüm, iyileştiler.

Başında bekledim gecelerce, gülsuyu döktüm saçlarına, canlandılar.

Şiir yazdım kalbine, şiir üfledim ruhuna, dirildiler.

Uykularımı verdim gözlerine, dinlendiler.

Canımı gül yapıp astım incecik parmaklarına, uzadılar.

Her gün biraz daha güzelleştin

İyileştin

Geliştin

Güçlendin

Büyüdün

Kanatlandın...

Ben sana her gün biraz daha tutuldum

Vuruldum

İnandım

Kapıldım...

İyileşir iyileşmez uçup gittin sonra.

Ne bir avuç mendil salladın bana, ne de öptüm dudaklarından son kez. Biliyorum döneceksin yine.

İncitecekler seni.

Hırpalayacaklar.

Sevmeyecekler.
Onurunu kıracaklar.
Yaralayacaklar kalbini.
Çünkü sen küllerine âşıksın.
Çünkü sen küllerinden doğmaya tutkunsun.
Bu yüzden açıksın yanmaya.
Ben hep şifa olacağım sana.
Yaralarını saracağım hep.
İyileştireceğim seni.
Küllerinden var edeceğim her defasında
Ve sen her kazanan gibi terk edeceksin beni...

"Başlangıçta doğruydu belki. Sıradan bir serüven, rasgele bir ilişki gibi başlayıp, gün günden hayatıma yayılan, büyüyüp kök salan benliğimi kavrayıp, varlığımı ele geçiren bir aşka bedellendin.
Ve hâlâ bilmiyordun sevgilim
Ben sende bütün aşklarımı temize çektim
Anladığındaysa yapacak tek şey kalmıştı sana
Bütün kazananlar gibi
Terk ettin..."

– Murathan Mungan

Ne zaman birine güvensem hep canım yandı
Ne zaman biriyle yakınlaşsam hep kazık yedim...

Bana dert olup da başkasına derman oldun ya
Sana da yazıklar olsun...

Hiç unutmam sene 2003. Çocuğum o zamanlar... Cep telefonumuz da yok. Zaten o dönem babamda bile yoktu. Bilgisayarım vardı ama internetsiz... Genelde internet kafelere giderdik işimiz olduğunda. Dışarıda oyun oynamak yerine evde bilgisayarın başında olmayı tercih edenlere kızardık, konuşmazdık. Mahallede top peşinde koştururken, arada sırada büyük abilerimiz de bizimle maç yapardı. Akşama kadar eve girmezdik. Dizler yara bere içinde. Bir de Bekir Abimiz vardı arada oynadığımız. Bunun sevdiği bir kız vardı, sürekli bize anlatırdı. Hatta bazı zamanlar anlatsın diye maçı çabuk bitirirdik. Bekir Abi, haftada bir buluşuyormuş sevdiği kızla. Sorduğumuzda "İşlerimden dolayı ancak zaman bulabiliyorum" derdi. Sonradan öğrendik ki cebinde para yokmuş. O yüzden buluşamıyormuş sevdiğiyle sık sık... Utanıyormuş parasızlığından. Hesabı kıza ödetmek de olmaz tabii. Erkekliğe yakışmaz...

Bir zaman sonra ayrıldılar. Kızın ailesi baskı yapıyormuş çok. Bekir Abi, sevdiğinin elini hemen bırakacak bir adam değil tabii. Dünyayı karşısına almaya razı ama elden ne gelir? Ne yapıp ettiyse de kızın ailesine söz geçirememiş. Sonunda kızı kaçırmayı düşünmüş. Lakin ne elde var ne avuçta. Sevdiğini yokluk içinde mi yaşatacaktı? Onu zor bir hayata mı mahkûm edecekti? Olmaz... Kızı kaçırma konusunu hiç açmamış bile ona.

Çok geçmeden sevdiği kızı görücü usulü evlendirmişler. Zaman içinde iki de çocuğu olmuş. Bekir Abi hiç evlenmedi. Annesi güzel kızlar çıkardı karşısına ama istemedi. Derken evden de ayrıldı. Yalnız yaşıyor şimdi. Ara sıra gelip gidiyor mahalleye. Sevdiği kıza bakıyor uzaktan. Yapabileceği ne kalmış ki geriye? Kader örmüş ağlarını...

Geçenlerde yine konuştuk Bekir Abi'yle. Ben konuyu açmak istemedim. Hatırladıkça üzülüyor çünkü. Bilmiyordum ki zaten bir an için bile olsa hiç çıkmıyormuş aklından. Kendi anlattı bana da. "Allahtan evlendiği adam iyi biri çıktı da içim rahat" dedi. Gözleri doldu. "İki çocuğu var Allah bağışlasın. Varsın benim olmasın, onun böyle daha mutlu olduğunu biliyorum ya o bana yetiyor. Beni belki unuttu, belki de unutmadı. Bilemem. Canı sağ olsun. Bazen sevdiklerini mutlu etmek için ondan uzak durman gerekir."

Bekir Abi konuştukça içim cız etti. Ne diyeceğimi bilemedim. Sustum kaldım, tek laf edemedim. "Kavuşmak herkese nasip olmaz" dedi. "Bizim de nasibimiz değilmiş. Allah yolunu bahtını açık etsin."

- Bir süre ara verelim olur mu?

- Bu bize iyi mi gelecek sence?

- Ayrı kalabiliyor muyuz diye bakalım.

- Ya ayrı kalabiliyorsak ne olacak?

- Ayrı kalmaya devam ederiz.

- Ya bu arada başkalarını seversek?

- O halde o başkalarını sevmeye devam ederiz.

- Peki ya özlersek birbirimizi?

- İlişkimize geri döneriz.

- Ya birimiz geri dönmek isterse, diğeri başkasını sevmeye devam ederse ne yaparız?

- İkimiz de kaybetmiş sayılırız o zaman.

- O halde uzun bir ara olacak bu?

- Sanırım ikimiz de çoktan kaybetmişiz zaten...

Her bitiş,
sana yeniden başlamak için iyi bir bahanedir.

Her yara nasıl iz bırakıyorsa vücudumuzda, her aşk da böyle iz bırakıyor her birimizin kalbinde. Kimisi öyle derin açıyor ki o yarayı, kapanması yılları alıyor. Kimiyse dokunup çekiliyor sadece merak ettiği için. Biz o izleri saklamaya çalışırken başkası buluyor orayı. Tam burası diyor, işte tam buradan acıtmışlar senin canını. Sen ne kadar kapatmaya çalışsan da görüyorlar orayı. Boş verin görsünler, görsünler ki anlasınlar. İşte bizi biz yapan bu yaralar.

₺15
www.destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
DESTEK yayınları
www.destekdukkan.com
%40 indirimli kitap satış sitesi
ISBN: 978-605311267 9
9 786053 112679